Akbaba

Akbaba-ToTo
Oynayın
5000 Liraya
Kadar Kazanın

Balık neslini üretmek için denize hurda otomobil atılacak.
— Gazeteler —

Balıklar — En sonunda trafik derdini bizim üstümüze yıktılar!

..yeni umutlara doğru
yeni milyonlara doğru...
bu yıl da

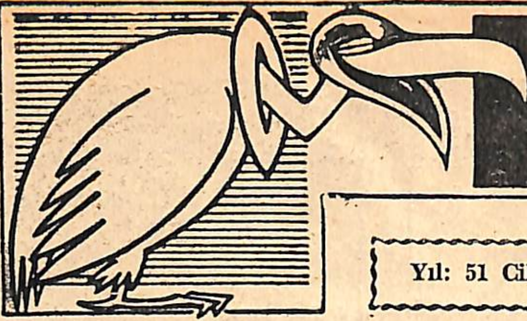
20
milyon
lira

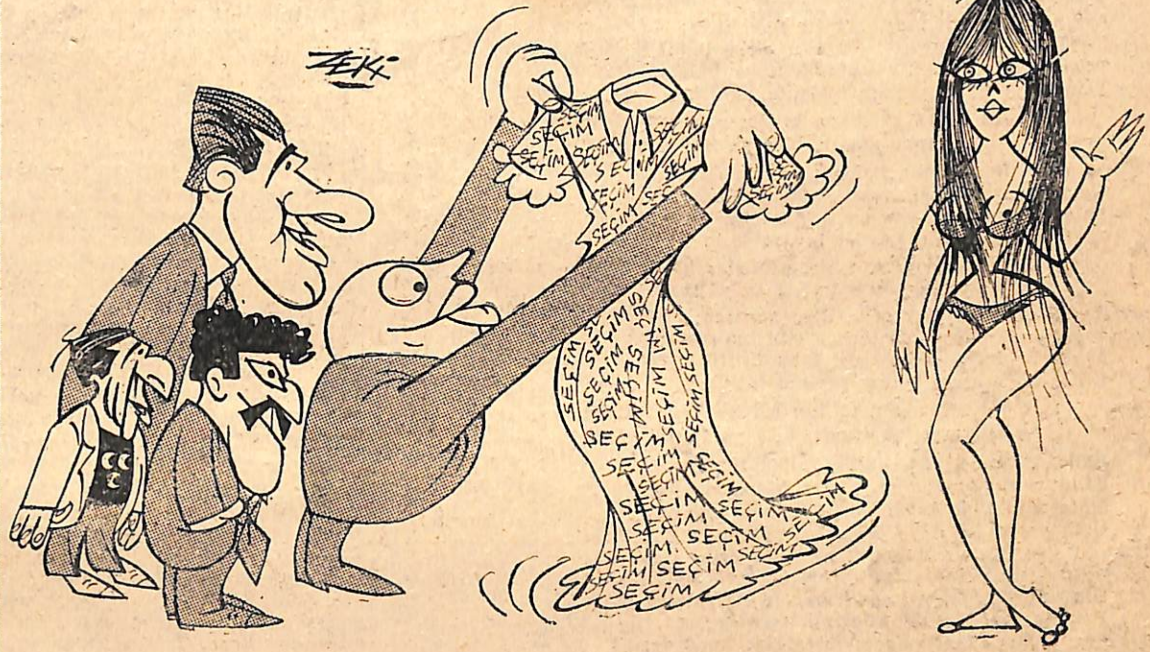
reklam moran

YAPI ve KREDİ BANKASI
Daima en iyi hizmet

(Reklâm Moran: 323 — 15)

Yıl: 51 Cil: 24 Sayı: 9 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 14 Şubat 1973 * Fiyatı: 150 Krş.

— Pek sayın Demokrasimiz, hepimiz bunu giymeni istiyoruz!..

Kumlardaki Kafalar

İNSANLAR devekuşlarıyla pek alay ederler. İddialarına göre, saçmalık şampiyonu yaratıklarmış bu kuş azmanları:

Bir tehlike sezdikleri zaman kafalarını kuma sokar, gerçeği görmeyince tehlikenin ortadan kalktığına inanırlarmış!

Uçmaları istenince deve, yük taşımaları söylenince de kuş olduklarını ileri sürer, öylece herkesi kandırdıklarını sanırlarmış!

Böyle münasebetsiz huyları varmış devekuşlarının...

Aslında devekuşları tehlikeden kurtulmak için kafalarını değil, yiyecek bulmak umuduyla gagalarını sokarlar kuma. Kuş yahut deve oldukları konusunda basına verilmiş hiçbir demeçleri de yoktur. Bütün bu zırva tutumlar hayvanlara insanlar tarafından yakıştırılmıştır.

Nereden akıllarına gelmiştir dersiniz insanların o türlü abuk sabukluklar?

Kendi huylarından, kendi tutumlarından, kendi lâflarından!

Asıl insanlardır tatsız gerçeklere göz yumunca onlardan sıyrılabildiklerine inanan, işlerine geldikçe ifade değiştirerek tutarsızlıktan tutarsızlığa sürüklenen...

Üstelik bunu kişisel yaşantılarında yapmakla kalmaz, gerçek kaçkın[illegible] birbirine lıklarını ve tutarsızlıklarını[illegible] ekleye ekleye toplumlara da aynı yönde parlak örnekler verdirirler. Belirli çevrelerin eğilimlerine fazlaca uyan kanun yapıcı ve uygulayıcılarının da bu yüzden tersliklere sürüklenmeleri olağan bir durumdur.

O durumun ülkemizdeki en sürekli örneklerinden birini «sınıf» konusunda görüyoruz.

Toplum düzenimizin resmî felsefesine göre biz sınıfsız ve imtiyazsız bir ulusuzdur. Sınıf kavramı dışarıdan kötü niyetlerle getirilmiş tehlikeli bir ideolojik saldırı silâhıdır. O lâfı ağzına alan vatan hainidir, bozguncudur, casustur, ajandır, en iyi ihtimalle gafildir, ama her [illegible] halde tü kaka[illegible]

Oysa yurdumuzda sınıf olup olmadığını tartışmak; dağ ve ova bulunup bulunmadığını araştırmak kadar saçmadır. Dünyada sınıfsız toplum yoktur ki Türkiye'de bulunsun!

Tüm insanlığın ortak geçmişinin sonucu ve kalıntısıdır sınıflar. Hem de ortadan kaldırılması pek güç bir sonuç ve kalıntı... Öyle ki, o izi kazımak için yıllardanberi devlet gücünün bütün olanaklarını seferber etmiş olan Rusya, Çin ve Küba gibi toplumlar bile henüz bunu başaramamışlardır.

Batı'da ise üst sınıfların kendi çıkarlarını rasyonel tarzda hesaplayabilecek kadar akıllanmaları sonucunda sınıflar arası gerginliklerin giderilmesine [illegible] amaçla derilmesine çalışılmış, o [illegible] değişik yerlerde, değişik ölçülerde sosyal adalet gerçekleştirilmiştir.

Bizde de —aklın yolu her yerde bir olduğuna göre— patlamaların önlenmesi ve ikide birde toplumun çalkalanmasından kaçınılması için yapılması gereken budur.

Ama bir hastalığın giderilmesi için önce onun varlığının kabul edilmesi gerekir. Biz hastalığın değil, hastalığı söz konusu olan uzvun bile varlığını inkâr etmekteyiz. «İnsanın dişi yoktur» diyen bir adam nasıl dişçilik edemezse, toplumlar içinde değişik imtiyazlara sahip zümreler bulunduğunu görmezden gelen bir kimse de o zümreler arasındaki sürtüşmelerle ilgili dertleri gideremez.

Dahası var. Biz bir yandan bağırıyoruz:

— Türkiye'de sınıf yoktur!

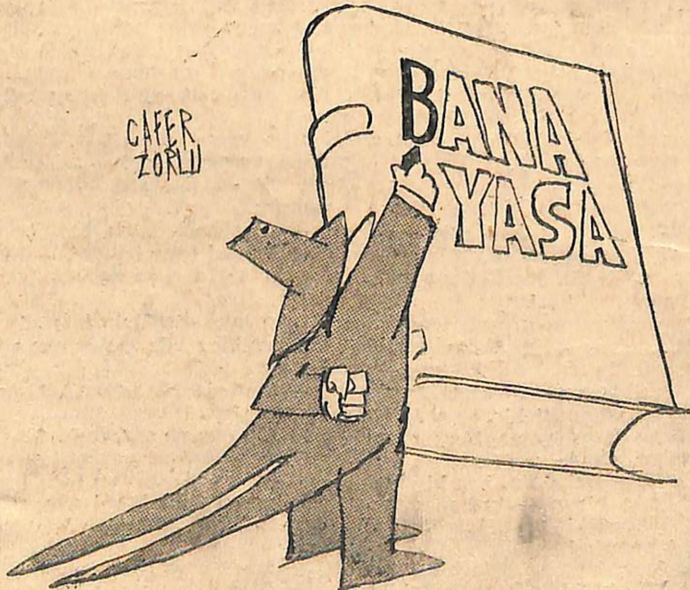
Öbür yandan da hep şu suçlamayla ihbarlara kulak veriyor, insanları işten atıyor, kodeslere tıkıyoruz:

— Toplumumuzdaki sınıflar arasında kavga körüklüyor, bir sınıfı ö[illegible] alt tekine ezdirmeye hazırlanıyor, sınıf üyesi vatandaşları kışkırtıyorsun!

İyi ama, hani sınıf yoktu bizim memlekette?

Devekuşlarına yakıştırdığımız bu türlü tutarsızlıklardan artık vazgeçip yurdumuzun gerçeklerini insanca ele almalıyız. Yoksa halimize yalnız devekuşları değil, serçeler bile güler.

AKBABA

— Anayasa değişiyor. —

GELECEK HAFTA

Üç sayılık resimli hikâye:

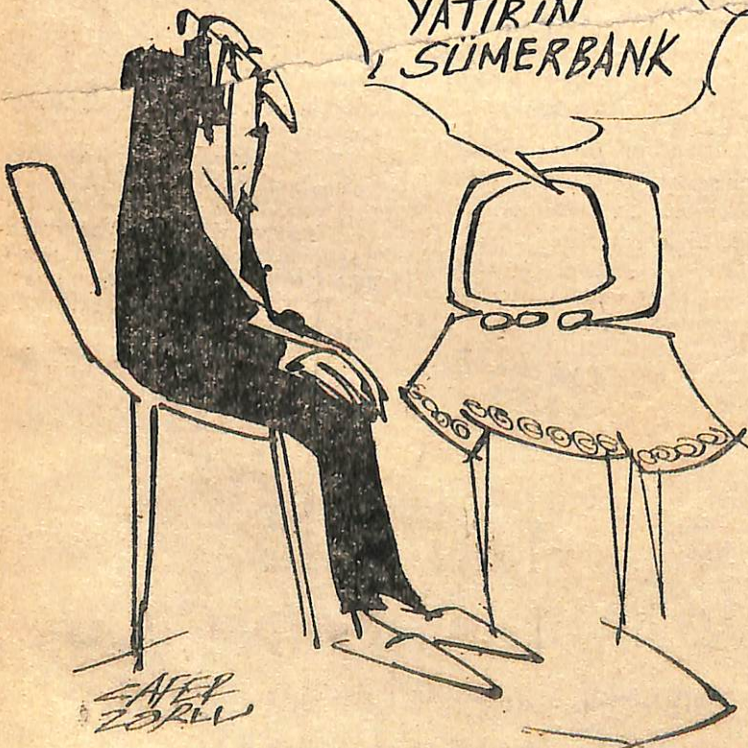
DAMDAKİ KANUNCU

Gelecek hafta AKBABA'nızı daha güzel bulacak, daha çok seveceksiniz.

MUTLULUK

Sana türküler yakıp şiirler söylüyorum;
Aşkınla benliğimi sonsuza bölüyorum;
Bir kez gözgöze gelsek sevinçten gülüyorum;
Şimdi sensizliğinle ölüyor ölüyorum...
Bağırttın bangır bangır, ağlattın hüngür hüngür;
Kimine şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Gülmeye hazırlandım her gün ağlattın beni;
Çözdün, dağıttın beni; yere uzattın beni;
Yarım cıgara gibi içmeden attın beni;
Kadillâklı herife çarçabuk sattın beni...
Yaşam onlara neşe, bizlere her gün hır gür;
Herife şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Aşkın çok zamlı imiş, benzer pahalılığa;
Giysin yan ödemeye, makyajın bir aylığa;
Sensizliğinle döndüm sudan çıkmış balığa;
Tam bana pas verirken tosladın o alığa...
Bu aşkta garibana her zaman yol gözükür;
Alığa şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Şu sevgi konusunda bahtım ne kara imiş;
Sana kavuşamamak amma madara imiş;
Anlaşıldı; taptığım aşk değil, para imiş;
Gariban saramadı, kısmet hıyara imiş...
Kalçalar fıkır fıkır, göğüsler kütür kütür;
Hıyara şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Kayıp ucuzluk gibi gelir diye avuttun;
Yüreğimde çağlarken terkos gibi kuruttun;
Aşkın üç kâğıt imiş, ayak üstü uyuttun;
Gittin de o ayıyı benim yerime tuttun...
Böyle şansın, talihin gel de içine tükür;
Ayıya şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Evde, gecekonduda, katta, yalıda mısın;
Kilimde mi, çulda mı, yoksa halıda mısın;
Mallı mülklüde misin, orta hallıda mısın;
Üstü yamalıda mı, kürklü, şallıda mısın?...
Bazı evde kesildin, bazı evde aktın gür;
Kimine şakır şakır, bize yâ Rabbi şükür!...
Ömrümce peşindeyim; kaybolsan da, bitsen de;
Beni tekmelesen de, ellerimi itsen de;
Parça parça etsen de, mum gibi eritsen de;
Seni arayacağım cehenneme gitsen de...
Sen, çocuk yıllarımdan kalan bir renk, bir figür;
Kimine şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...
Bizim bilmediğimiz çok uzak bir yerdesin;
Bambaşka köylerdesin, bambaşka illerdesin;
Bize uğradığın yok, her zaman ellerdesin;
Bir ömür özlediğim ey MUTLULUK nerdesin?...
Dünya'da, Ay'da yoksun; kaldı Merih'le Merkür;
Onlara şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Mukadder ÖZAKMAN

— Sümerbank ucuz ayakkabı satacak. —

BIRAZCIK sesiniz var da, şansınız mı yok?

Boşuna dövünüp durmayın kardeşim. Ne konser bürolarının kapılarında nöbet tutun, ne de artist ajanı olduklarını söyleyenlerin palavralarını yutun! En kısa zamanda sinirsel bir hastalığa yakalanmaya bakın. Bugüne gelinceye dek az çile çekmedik, az meslek değiştirmedik biz... İlk teşhisi koyan hekimle, tıptaki gelişmelerden Allah razı olsun! Sanat hayatına ilk adım atışım, ilk işsiz kalışımla başlar. Borç harç evlenenler, durumun nezaketini daha iyi anlar. Doğum sancılarıyla kıvranan karınız yatakta, çocuğunuz yolda... Tüm sülâle de toplanmış mı başına! Haberi duyan size koşuyor. Doğum giderlerini nasıl karşılayacağını mı düşünürsün, doğacak çocuğu nasıl bakacağını mı?.. Vâdesi geçmiş borçlara mı yanarsın, onca insanı doyuracak aş, yatıracak yer mi ararsın? Neyse ki sülâlenin insanları pek alçak gönüllü kimselerdir de, armudun sapını, üzümün çöpünü araştırmazlar hani. «Kandır, çeker» derler. Hepimiz birbirimize çektiğimizden, benden farkları yoktur. Bir kere hiçbiri para denen nesneyi sevmez. Bu nedenle, elbisesine cep bile diktirmez çoğu. Eh, aramızda ayrı gayrı da olmadığından, canı bir şey isteyen:

— Şuradan bir Samsun alsana, diye bana seslenir.

Tam onu bulur buluşturur gelirsin, bir başkasının sesi duyulur:

— Haydi şuradan bir kilo et al da, akşam için bir yemek yapayım.

«Param yok» diyemezsin ki... Eşek gibi koşacaksın! Onca insan işini gücünü bırakmış, hayırlı haberi duyunca yurdun dört bir tarafından sel gibi evine akmış, bir de aç bırakırsan ne demezler arkandan?

Biz, et bulacaktık, süt alacaktık, iş bakacaktık, borç takacaktık derken bir mide ağrısıyla elden ayaktan düşmeyelim mi! Oryantal dans numaraları yapan bir dansör gibi bir yandan böğürüyor, bir yandan kıvır kıvır kıvranıyorum! Allahtan, evdekilerin hepsi hastalık konusunda birbirinden uzman:

— Tamam canım, dedi biri, et dokunmuş.

— Hangi et?

— Akşamki yemeğe koyduğunuz et... Biraz fazlaca yediyse...

Ulan gözünüze dizinize dursun! Akşam et yüzü mü gördüm, yemek yüzü mü gördüm ben? Kalabalıktan sofraya sokulmam bile mümkün olmadı da, mutfakta kimseye çaktırmadan tabaklardaki yemek bulaşıklarını sıyırdım.

Bir başkası:

— Üşütmüş, dedi. Nane limon kaynattık mı bir şeyi kalmaz.

Nane limon getirdiler, içtik. Şişe dediler, çektirdik. Bizdeki sancı dinecek gibi değil! Eşim:

— Ayol onun bunun ağzına ne bakıyorsun, diye inledi. Senin derdin doktorluk!

— Senin derdin doktorluk olmaktan da çıkmış, dedi bir komşu.

— Eee, yavaş yavaş ölmeye mi başlayalım yâni?

— Ne diye öleceksin, koş bir hastaneye, sıkı bir muayeneden geçirsinler... Sendeki apandisit değilse kellemi keserim!

Koştuk hastaneye, kesin bir karar veremediler. Mide ülseri de olabilirmiş, bağırsak ülseri de... Gizli apandisit de olabilirmiş, safra kesesi iltihabı da...

— Peki, neyimiz olduğunu nasıl anlayacağız?

Bir kaç ilâçlık reçeteyi tutuşturdular elime:

— Şu ilâçları bir kullan bakalım. İyi geldi ne âlâ, etkisini göstermedi mi, filmini çekeriz.

Başladık ilâçlara... Hani ağrı zaman zaman durmasına duruyor ya, o körolası gaz olmasa sevincimden göbek atacağım! Mübarek mide vakti saati geldi mi bir şişiyor, ağrısı kaburgaların altından sırta doğru bir vuruyor, işin yoksa kargalar gibi «Gak - gak» öt, dur!

Üçüncü günü koştuk gene hastaneye. Filmimizi aldılar, aynaya soktular:

— Sende sinirden başka hiçbir şey yok, dediler.

— Peki, ilâcı?...

Teskin edici bir ilâç verecekler-miş ama, bizdeki hastalık ilâçlık hastalıklardan değilmiş.

— Sana umut bağlayanlara değilse bile, gençliğine acı birader, dedi teşhisi koyan doktor. Bu ne üzüntü, bu ne dertlenme böyle? Karadeniz'de gemilerin mi battı? Hiçbir konu üstünde patlatırcasına kafanı yormayacaksın. Boşvereceksin elin eğrisine, doğrusuna.

Nasıl boşverirsin? Doktor konuşurken bile bizim kafa saat gibi işliyor: Kiranın günü geçmiş, koltukların ödeyemediğimiz senetleri icraya verilmiş, elektrikçi kırmızı kâğıdı bırakıp gitmiş! Bütün bunlar yetişmiyormuş gibi amcam, büyük oğlunu okutup adam etmemiz için göndermemiş mi bize!

Lâfın tam burasında, derdimi dinleyen doktor da başladı «Gak - guk» ötmeye. Dolaptan çıkardığı mercimek büyüklüğündeki haplardan bir kendi yuttu, bir de bana ikram etti:

— Olsun, dedi. Aynı durum bende de vardı. Kendimi bu sistemle tedavi ettim... «gak», hamdolsun bugün en küçük bir «guk» şikâyetim kalmadı. Baktın, elinde olmadan üzücü bir şey takıldı kafana, atamıyorsun...

— Evet, ne yapsam atamıyorum, dedim.

— Atmak «gak», üzüntü veren düşünceyi unutmak için, havadan sudan bir şey bulup kafanı meşgul edeceksin. Örneğin, kendi kendine bilmece sor kardeşim. Karşına al hayâli birini, için rahatlayıncaya kadar bağır, çağır, küfür et. Gelen geçen arabaların plâka numaralarıyla tek mi, çift mi oyna. Konuşacak birini, oyalanacak bir şeyler bul kendine.

İlâç yerine öğüdü alıp, kendi kendime bulmaca sora sora döndüm eve. Sigara isteyene bulmaca soruyorum:

— Yeraltında yağlı kayış?

— Bakkal gene haber yollamış, ya hesabı temizler, ya da veresiyeyi keserim diye.

İçim korkudan hop hop ediyor ama kendime bile çaktırmamaya çalışıyorum:

— Yedi delikli tokmak, bunu bilmeyen ahmak!

— Akşama ne pişireceğiz?

Ulan bakkal veresiyeyi kesersé ne halt ederim? Doktorun öğüdüne uyarak karşıma bir hayâl alıp, tepeden tırnağa bir güzel kalayladım! Ev halkı:

— Aman oğlana bir şeyler oluyor! diye üşüştü başıma. Ateşin var mı?

— Yok.

— Sen gittin, bir kaç dakika son-

MUTLULUK

Sana türküler yakıp şiirler söylüyorum;
Aşkınla benliğimi sonsuza bölüyorum;
Bir kez gözgöze gelsek sevinçten gülüyorum;
Şimdi sensizliğinle ölüyor ölüyorum...
Bağırttın bangır bangır, ağlattın hüngür hüngür;
Kimine şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Gülmeye hazırlandım her gün ağlattın beni;
Çözdün, dağıttın beni; yere uzattın beni;
Yarım cıgara gibi içmeden attın beni;
Kadillâklı herife çarçabuk sattın beni...
Yaşam onlara neşe, bizlere her gün hır gür;
Herife şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Aşkın çok zamlı imiş, benzer pahalılığa;
Giysin yan ödemeye, makyajın bir aylığa;
Sensizliğinle döndüm sudan çıkmış balığa;
Tam bana pas verirken tosladın o alığa...
Bu aşkta garibana her zaman yol gözükür;
Alığa şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Şu sevgi konusunda bahtım ne kara imiş;
Sana kavuşamamak amma madara imiş;
Anlaşıldı; taptığın aşk değil, para imiş;
Gariban saramadı, kısmet hıyara imiş...
Kalçalar fıkır fıkır, göğüsler kütür kütür;
Hıyara şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Kayıp ucuzluk gibi gelir diye avuttun;
Yüreğimde çağlarken terkos gibi kuruttun;
Aşkın üç kâğıt imiş, ayak üstü uyuttun;
Gittin de o ayıyı benim yerime tuttun...
Böyle şansın, talihin gel de içine tükür;
Ayıya şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Evde, gecekonduda, katta, yalıda mısın;
Kilimde mi, çulda mı, yoksa halıda mısın;
Mallı mülklüde misin, orta hallıda mısın;
Üstü yamalıda mı, kürklü, şallıda mısın?...
Bazı evde kesildin, bazı evde aktın gür;
Kimine şakır şakır, bize yâ Rabbi şükür!...

Ömrümce peşindeyim; kaybolsan da, bitsen de;
Beni tekmelesen de, ellerimi itsen de;
Parça parça etsen de, mum gibi eritsen de;
Seni arayacağım cehenneme gitsen de...
Sen, çocuk yıllarımdan kalan bir renk, bir figür;
Kimine şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Bizim bilmediğimiz çok uzak bir yerdesin;
Bambaşka köylerdesin, bambaşka illerdesin;
Bize uğradığın yok, her zaman ellerdesin;
Bir ömür özlediğim ey MUTLULUK nerdesin?...
Dünya'da, Ay'da yoksun; kaldı Merih'le Merkür;
Onlara şapur şupur, bize yâ Rabbi şükür!...

Mukadder ÖZAKMAN

— Müezzinoğlu, «Ücretliler fazla vergi ödüyor» dedi. —

ra elektriği kesmeye geldiler. Yalvara yalvara yarına kadar müsaade kopardık.

Gel de keçileri kaçırma bakalım! Şişmeye başlarken koştum doktora. Olup bitenleri bir bir anlattım.

— Aman devam et, dedi. Tedaviyi aksatma.

— Aman doktor, bu sefer de millet aklımdan şüphe ediyor.

— Boşver, etsinler. Baktın durum kritikleşiyor, bilmeceyi bırak, şarkıya başla.

Aman Allahım, bizde bir ses var, evlere şenlik! Zaten bildiğim topu topu iki şarkı, mırıldanırken kendimden utanıyorum! Başladık usuldan usuldan şarkıcılığa... Hani kuyrukları sıkışmasa evde kimse yanıma sokulmayacak ya, başı darda kalan çaresiz geliyor:

— Çayın sonunu sabah kullandık. Çay bitti diye şarkıyı kesip tedavimizi yarıda bırakacak değiliz ya... Bütün gücümle yükleniyorum şarkıya:

— Her yeeer karanlıık, pür nûr o mevkiii...

— İcradan kâğıt geldi gene.

Tutturuyorum bildiğim ikinci şarkıyı:

— Sensiz saadet neymiş, tatmadım bilemem ki...

Bizim mide eskisinden berbat! Olup bitenleri dinleyen doktor:

— Birader, dedi, şarkının en hüzünlülerini seçersen böyle olur elbet. Bir yandan söyler, bir yandan ağlarsan nasıl iyileşirsin?

— Başka şarkı bilmiyorum ki...

— Tedavi oluyorsun yahu. Parasız tedavi olur mu? Kıy paraya, al bir destan, en son şarkıları öğren öğren söyle. Fakat söyleyeceğin şarkının neşelilerini seç.

Aldık destanı. Evde, yolda, otobüste tenhaymış, kalabalıkmış bakmadan sıralıyorum hepsini. Hele uzun yolculuklarda, yanıma düşen yol arkadaşımı bıktırmamak için birinci şarkıdan sonra kendisine bırakıyorum şarkı seçimini. Önce ardakaşlık kuruyorum, sonra bir iki sırıtıyorum, daha sonra:

— Acaba hangi şarkıyı emredersiniz? diye soruyorum.

Bayağı düzeldim sayılır doğrusu. Geçenlerde hiçbir şikâyetim olmadığı halde doktora uğradım gene. Durumumu öğrendi, ezberlediğim şarkıları dinledi, sonra da:

— Bugünden sonra bir kemanla bir tanbur eşliğinde biraz daha yüksek sesle okumaya çalış, dedi.

Diyeceğim birazcık meyliniz var da, elinizden tutacak kimseniz yoksa, ajan falan bulmaya kalkkışmayın. Benim gibi hemen bir sinir nastalığına yakalanmaya bakın.

Vedat SAYGEL

YELPAZE

Refik ERDURAN

Püsküllü yazı

AKIL, biliyorsunuz, beyin hücrelerinin işleyişinin bir sonucudur.

(Her zaman değil tabiî; bazan! Ve bazı beyin hücrelerinin...)

Kıl ise hücre bile değildir. Yâni akılla kılın uzaktan yakından hiçbir ilişiği olamaz.

Öyleyken toplumumuz nedense kıl ile akıl arasında özel bir bağlantı kurmuştur.

«Sakalım yok ki sözümü dinleteyim» diye bir lâf vardır dilimizde.

Kendi hesabıma bu lâfın anlamına hiçbir zaman akıl erdirememişimdir. Sakalı olan herkesin sözünü dinlemek niçin gereksin?...

Şu deyim ise kıl ile akıl arasındaki bağlantıyı ters yönde dile getirir:

— Saçı uzun, aklı kısa.

Tutarsızlığı görüyor musunuz? Sakal (yâni surat kılı) sahibindeki akıl bolluğunu ispatlıyor da, saçın (yâni kafa kılının) uzunluğu akılsızlık belirtisi sayılıyor!

Çelişkinin nedeni besbelli: Birinci söz erkekler, ikincisi kadınlar için söylenmiş. Toplumumuzun geleneksel düşüncesinde en alık erkeğin en cin kadından akıllı görüldüğünü bilirsiniz.

Hoş, sırf bize özgü bir saçmalık değil bu. Kadın - erkek eşitliğini büyük çapta gerçekleştirmiş toplumlarda bile hâlâ o türlü inanç kalıntıları var.

İki yıl önce Amerika'nın ünlü bir hekimi hiçbir zaman ülkesinde bir kadının Cumhurbaşkanı seçilmesini desteklemiyeceğini, çünkü kadınların «biolojik bakımdan güvenilmez» olduğunu iddia ederek tartışma fırtınalarına yol açmıştı. Hekim, sözünü ettiği biolojik güvenilmezliği şu nedene bağlıyordu:

— Kadın vücudunun aylık iniş çıkış dönemleri vardır; belirli günlerde fizyolojik tempolar yavaşlar yahut hızlanır. Günü gününe uymayan kişilerin ise kararlarına güvenilmez.

Bereket versin bilim er geç imdada yetişip bütün zırva iddiaları foslatıyor. Çoğu kere de en akla gelmedik tepeciklerin ardından doğuveriyor gerçeğin güneşi. «Farklı Fizyolojik Tempo Teorisi» konusunda da öyle oldu.

İsveç'in Upsala Üniversitesi uzmanlarından Profesör Kilkstoem'in bilimsel araştırmalara dayanarak açıkladığına göre erkek vüoudunda da aynı kadın gövdesindeki gibi ay boyunca hızlanıp yavaşlamalar oluyormuş. O anlamda erkeklerin de «güvenilmez» günleri varmış yâni!

İşin tuhafı, bu durumu açığa çıkaran ipucunu araştırıcılara bir erkeğin sakalı vermiş.

O adam uzak bir yerde oturan genç bir bilginmiş. Haftanın beş günü evine kapanıp çalışır, cumartesi ve pazar günlerini ise şehirde eğlenerek geçirirmiş.

Çağımızın bilginlerinden çoğu uzmanlık alanlarını alabildiğine darlaştırarak kıl inceliğinde konularla uğraşıyorlar ya? Bunun incelediği sorun da «sakalların uzama hızı» imiş. O uğurda her sabah traş olduktan sonra makinesinde toplanmış kılları çok hassas bir terazide tartar, sonuçları miligramı miligramına kaydedermiş.

Bir zaman sonra bakmış ki ayın belirli dönemlerinde traş ürünü artıp azalıyor. Nedenini arkadaşlarıyla birlikte araştırmış, sonunda erkek bedeninde de aylık fizyoloji dalgalanmaları olduğunu anlamışlar.

O arada ilginç bir şey daha meydana çıkmış. Adamın sakal miktarı cumartesi ve pazarları da öteki günlere kıyasla çoğalıyormuş. Bunun sırrını çözmek daha da güç olmuş ama sonunda çakmışlar:

Genç bilgin beş gün evde uslu duruyor, hafta sonlarında ise şehirde yiyor, içiyor, gezip eğleniyor, çapkınlık ediyor, hâsılı iyice azıyormuş. Azgınlık da guddeleri dürtükleyip sakal uzamasını hızlandırıyormuş...

Hepsi iyi hoş da, bu sonuncusuna pek aklım yatmadı doğrusu. Kendi gözlemlerim iddiayı doğrulamıyor.

Neden derseniz, söyleyeyim:

Ülkemin yakından tanıdığım sayılı azgınlarını bir bir gözümün önünden geçiriyorum. Kimi az, kimi çok kıllı. Azgınlık gerçekten kıl arttırsaydı, onların hepsinin boz ayıya dönmesi gerekmez miydi?

Refik ERDURAN

Sporda başarı gösterenlere günde 40 lira burs verilecek.

— Gazeteler —

— Personel Kanununda, yan ödemelerde umduğunu bulamayınca, kendini spora verdi!..

Birbirimizi Kurtaralım!

★ Nurettin TÜRKER ★

«Recai bey»

«O birlikte olduğumuz mukaddes geceden sonra uzun süren bir seyahate çıktığınızı öğrendim. Dönmüşsünüz, hoşgeldiniz. Kaç gündür beni aramanızı boşuna bekledim. Beni aramanız gerek, mecbursunuz buna. O gecenin iki şahidinden başka yeni bir şahit çıktı ortaya. Kim mi? Size ve bana benzeyecek olan... Anlamadınız mı hâlâ? Sevincime ve mutluluğuma ortak olmanızı istiyorum. Hem de acele olarak arayın beni. Tek gecemizi binlerce yapacak sabırsızlık içersinde çırpınıyor, bekliyor, bekliyorum.» «Mehpare»

«Mehpare hanım»

Mektubunuzu büyük bir şaşkınlık içersinde okudum. Birlikte olduğumuz mukaddes gecenin hangi ayın, hangi haftasına isabet ettiğini yazmamışsınız. Sonra, inanın büyük bir yanlışlık yapıyorsunuz. «Mukaddes» gecenin bana ait olmadığını kesinlikle söyleyebilirim. Nedenine gelince; elimde (kısır erkektir) yazılı raporum var. Karnınızdaki emanetin kiracısı ben olmadığıma göre, daha önce ve daha sonra mukavele yaptığınız kişileri ayıklamanızı salık veriyorum...» «Recai»

«Avni bey»

«Durumum çok fecî. Üç aylık şeyim. Karnımdaki çocuğun babası kim? Bunu siz çok iyi biliyorsunuz. Arkadaşınız olan Recai beye durumu bildirdim. Verdiği cevapta; «elimde kısırlık raporu var» diyor. Çok korkunç bir şey. Her şeyi çözecek olan sizsiniz. Kanunî yoldan tek başıma mı gideyim, yoksa sizi mi çağırayım? Bilmiyorum. İlginizi ve acele yardımınızı bekliyorum.» «Mehpare»

«Recai kardeşime»

«Mehpare'den bir mektup ve hayırlı bir haber aldım. Ulan kerata, elin kızını hem yersin, hem de ben değilim dersin ha? Mehpare'ye hiçbir numara sökmez. Yutmamış ve beni de savcılığa vereceği dilekçede şahit göstereceğini yazmış. Haydi, olan oldu, peki benim suçum nedir? Arkadaş hatırı için nelere katlandık, fakat bu kadarı da insafsızlık olur. Elin ağzına sakız olmaya niyetim yok. Mehpare'yi bul, işini nasıl halledeceksen hallet...» «Avni»

«Avni kardeşime»

«Mektubuna çok şaştım. Bu Mehpare'yi bana tanıtan ve tadına bak diyen sensin. Oyleyse... Bu durumu ikinizin hazırladığına eminim. Amacınız nedir? Para sızdırmak mı? Kaç yıllık arkadaşının kaç paralık olduğunu bilirsin. Şaka olduğunu sanıyorum. Sen yine Mehpare'ye uğra da, formunda ise bana da haber ver...» «Recai»

«Mehpare hanım»

«Sözde arkadaşım olan Recai'ye gereken uyarıyı yaptım. Alçağın biri, dediği de şu: Çocuğun babası ben olabilirmişim. Gülmeyin, aynen böyle diyor. Oysa ki, birlikte olduğumuz bir yıl gibi uzun bir zamanda hiçbir tehlike ile karşılaşmadık değil mi? Nasıl inandırırsın [illegible]mussuzu. Neyse, moralini bozma. Ben, senin en kuvvetli şahidinim. Yalnız, tam harekete geçmeden önce yine bana yaz. Sabırlı ve metin olan kazanır. Her zaman yanında...» «Avni»

«Recai kardeşime»

«Mehpare'nin durumu her gün daha kötüye gidiyor. Sorumluluğu bana yüklemen çok çirkin bir şey. Her şeyi kadın mı bilecek, yoksa biz mi bileceğiz? Kısırlık numarası yürümeyecek, çünkü mahkeme ciddi rapor ister. Arkadaşın olarak son kez söylüyorum. Mehpare'ye git ve açık açık konuş, bir karar ver.» «Avni»

«Recai bey»

«Yavrumuz tekme atmaya başladı, siz hâlâ geleceksiniz. İşimden ayrılmak zorunda kaldım. Arkadaşınız Avni, kısır falan olmadığınızı yazmış. Niye böyle tuhaf, gülünç yalan uydurdunuz? Sizin ne kadar asil ve ne kadar olgun bir insan olduğunuzu düşündükçe... Yavrumuzla iftihar edeceğiz. Mutlaka iyi şeyler planlıyor olmalısınız diye avunuyorum. Geleceğiniz günü yazın da hazırlıklı olayım. Beni çirkin bulmanızı istemem...» «Mehpare»

«Avni namussuzuna»

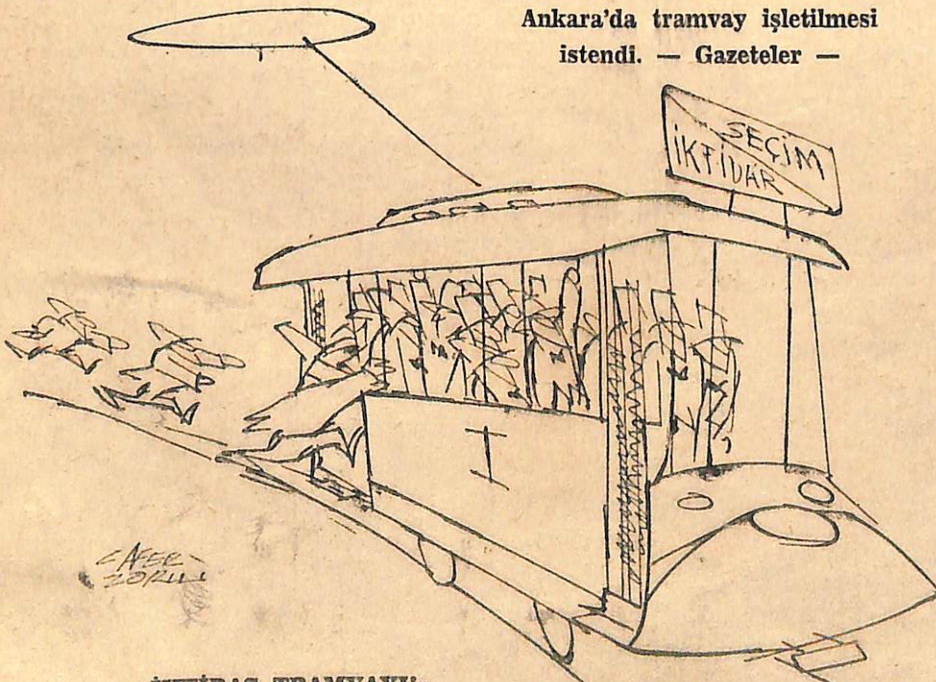
«Başıma örmek istediğin çorabı anladım. Mehpare'yi bana yamayacaksın. Ama, neden? Ben o kadar saf mıyım ulan? Bir gecelik kaçamak yaptık diye. Bana bak; daha arkadaşlık falan kalktı ortadan. Ya yediğin herzeyi temizlersin, ya da... Neyse, Mehpare'ye sen uğra. Bana pusu kurduğunu sezdim. Gidersem garanti baskın yaptırır. Bu kalleşlikte senin parmağın yoksa kadını ikna et. Çocuğun çaresine baksın. Cevabını en geç iki gün içersinde bekliyorum...» «Recai»

«Mehpare hanım»

«Bugün size uğramaya niyetliydim. Fakat, beni Recai sanıp pusuya düşürmeniz ihtimali var diye gelemedim. Recai, açık sözlü bir insandır. (Mehpare, dürüst, namuslu bir kadındır) diyor. (İstemiyerek bir felâkete uğramış olabilir ve bizden başka elinden tutacak kimsesi yoksa, yardıma hazırım) diyor. Ben de aynı dileğe katılıyorum. Seni yüzüstü ve yalnız bırakmıyacağız. Dost dediğin kara günde belli olur.»

«Çocuğun doğsa bile geleceği karanlık olacak. Bir ana duygusu ile hep bunu düşün. Bir çare bulursan yaz, hiçbir şeyden kaçınmayacağız...» «Avni»

Ankara'da tramvay işletilmesi istendi. — Gazeteler —

«İHTİRAS TRAMVAYI!»

«Avni bey»

«Mektubunuz kafamdaki karanlık bir köşeyi aydınlattı. Çocuğumun istikbali ne olacak? Hemen harekete geçtim. Çaresi onbinler de dolaşıyor. Çok hain insanlar var. Bir ananın karnındaki çocuğunu para ile öldürmek için pazarlık bile etmiyorlar. Bu ne kadar zor bir kolaylık. Derdim iki kat büyüdü. Çocuk ve para gidecek... Ben ne yapayım? Yaz dediniz yazdım işte.» «Mehpare»

«Recai kardeşime»

«Mehpare'yi zorla ikna ettim. Onbin istiyor. Tabi , tongaya düşmemek için işi sağ-

lam kazığa bağlayacağım. Sen parayı gönder, gerisi kolay...» «Avni»

«Avni kardeşime»

«Onbin lira kim, ben kim? Ucuz yollu bir tedbir bul. Çocuğun icabına bakacak olan kimseye borç senedi imzala. Her halde ay be ay öderiz. Haydi göster kendini...» «Recai»

«Recai kardeşime»

«Çocuk meselesi ile uğraşanlar hakkında yaptığım kısa araştırma hiç de iyi sonuç vermedi. Taksit işinin sökmediği tek meslek bu imiş. Para peşin olacak. Onbini ne yapıp edip bulmalı. Hayatımız, istikbalimiz o kadar etmez mi?» «Avni»

«Avni kardeşime»

«Senin arkadaşlığın bu kadarmış. Param yok diyorum, hâlâ çaldığın havalara bak. Bir imam nikâhı ile al şu Mehpare'yi olsun bitsin. Hem çocuğunu, hem kendini, hem Mehpare'yi kurtaracaksın. İşte, sonunda her şeyi hallettik sanırım.» «Recai»

«Recai kardeşime»

«Son teklifini ne arkadaşlığa, ne de insanlığa sığdırabildim. Yazıklar olsun her şeye. Ben, her şeyi senin namına düzeltmeye çalışırken... Dünyada tek akıllı sen mi kaldın? Daha benden bir şey bekleme...» «Avni»

«Recai bey»

«Bugüne dek beni niye atlattınız? Her şeyi temizlemek için birkaç günüm kaldı. Hayatımı kurtarmak için harekete geçiyorum. Hazır olun ve haber vermedi demeyin. Karnım burnuma kadar yükselmişken saklanacak ne var? Eserinizi ve kurbanınızı herkes görsün...» «Mehpare»

«Avni kardeşime»

«Mehpare ininden çıkmaya karar vermiş. Teslim bayrağını çekiyorum. Paranın yarısını temin edeceğim. Sen de hissene düşeni hazırla, zavallı kadını kurtaralım.» «Recai»

«Recai kardeşime»

«Biliyorsun, dışarıya para kaptırmamak için, aylığın senin namına hacizli. Kesilen paralar sende olduğuna göre, eksiği bunlarla tamamlayıver. Aksi halde paramın işleyen faizini de hesaplamak zorunda kalacağım. Görüyorsun ya, her hareketin yutturmaca ve sahte. Ne yapalım ki bir kez arkadaş deyip bağrımıza basmışız; söküp atmak imkânsız.» «Avni»

«Recai bey»

«Size bu son mektubumdur. Yarın sabah iş yerinize geliyorum. Yukarıya çıkmadan önce bir bayan arkadaşımı odanıza göndereceğim. Para hazır ise çekip gideceğim. Değilse, ikinci ziyaretçin ben olacağım. Sizi yerinizde bulamazsak her halde sizi tanıyanlar vardır. Kaçın ve kurtulun...» «Mehpare»

«Avni kardeşime»

«Onbini verdim ve ikimiz de kurtulduk. Dikkat et, ikimiz de diyorum. Bir arkadaş haini olmadığımı ispatlamak için, adımın yanına seninkini de yazdırıp (çocukla ilgimiz olmadığına dair) senedi aldım. Haydi gözümüz aydın olsun. Ben iyi niyetimi gösterdim. Seninkine gelince; aylığından kesilmek üzere bir dört senelik borç senedi daha imzala yeter.» «Recai»

«Recai ve Avni beylere»

«Çocuğumuz kendi işini kendi gördü. Bana bile haber vermeden çekip gitti. Sebebini buldum galiba. Kendisine biçtiğimiz değeri beğenmemiş olacak. Neyse, boynumun borcudur deyip yüreklerinizdeki korkuyu silmek için yazdım. Serbestsiniz artık. Bana gelince; verdiğiniz sermaye ile kendine iş tutacak ve beni nikâhlayacak bir koca bulduğumu müjdeler, saadetimin efendilerine teşekkür ederim.» «Mehpare»

Yazan: Süavi Sualp
Çizen: mim uykusuz

Meçhul Çöpçü

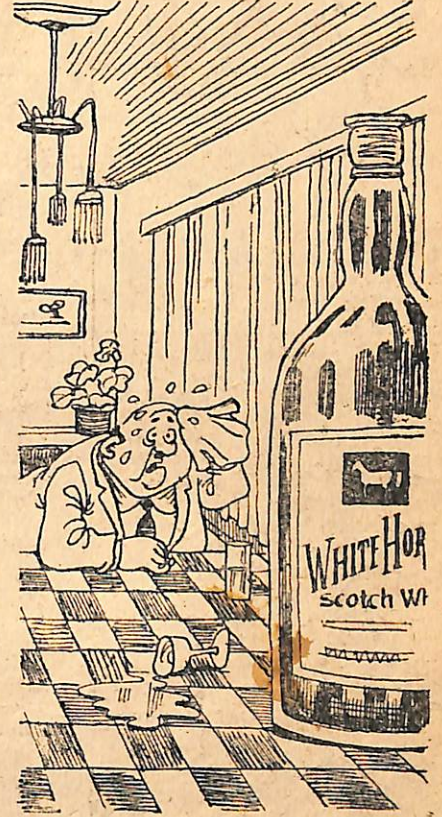
Karikatürlü HİKÂYE

(Geçen sayıdan devam)

11 — Karşı taraf Zihni beyi tam saat beşte temizlemek için karşı apartmanın damına iyi bir nişancı yerleştirmişti... Dürbünlü tüfeğini yağlayan nişancı, bu iş için ikibin lira almıştı... Herkes vazifesini bilmeliydi... Çöpçüler bu soğukta nasıl karları temizliyorlarsa, vatandaşlara rahat yürümek sağlıyorlarsa, fedai de temizlik işini onlar kadar candan yapacaktı... Yapamazsa teşkilâtın fedaiyi ne hale getireceğini kendi de biliyordu... Biraz kuvvetli esen lodos rüzgârı nişancının hedefini şaşırtabilirdi... Onun için nişancı işini sağlama almak için tüfeği bacanın kenarına dayamıştı... Şimdi bir pireyi bile alnının ortasından vurabilecek vaziyete girdiğini düşünerek sırıttı...

12 — Zihni bey ter içinde onbeşinci viskisini doldurdu... Perdeleri örtmüştü... Başına geleceği iyi biliyordu... Hayatı gözlerinin önünden geçti... Orta ikiden ayrılmıştı. Fakat zekiydi. Bir tüccarın yanına girmiş, kısa zamanda onu ketenpereye getirip herifi içeri attırarak mallarının üstüne oturmuştu. Kendini ölü gösterip askerlikten de kaçmıştı. Asıl adı Kasım'dı. Karışık işlere girmiş ve müteahhit olmuştu. Kendi yerine ölen Zihni uydurma bir adamdı... Hep rüyasına girer ve «Bir gün sen de benim yanıma geleceksin» derdi. İşte saat beşe beş vardı... Acaba nereden geleceklerdi?... Bir çöpçü, kaderine parmak atmıştı... Perdeyi gidip araladı...

13 — Nişancı için iki santimlik aralık kâfiydi. Tetiğe asıldı. Zihni bey, kafasında açan çiçekle boylu boyunca, elinde viski bardağı olduğu halde devrildi. Acaba iyi marka viskiye mi yazık olmuştu, yoksa Zihni beye mi?.. Kıymetli Acem halısının üstünde Zihni beyin kendisine senelerdir türlü kurnazlık düşündüren beyni maalesef iri parçalar halinde yerlere serpilmişti. Zihni bey, tavandaki kartonpiyeleri ilk defa görüyormuş gibi gözlerini dikmiş öylece yatıyordu... Kurşun, yaptığı kötülük yetmiyormuş gibi bir de canım kristal vazoyu parçaladıktan sonra duvara saplanmıştı...

14 — Saat tam beşte Şişhane Yokuşu kardan temizlenmişti. Bu, çöpçülerin bir zaferiydi. Artık Vali bey önde olmak üzere bütün vatandaşlar Beyoğlu'na çıkıp eğlenebilirlerdi...

Çöpçüler, Vali beyin geçmesini süpürgelerini sallayarak selâmladılar... Sıcak arabalar içindeki şık hanımlar, kaşkollu kalın paltolu erkekler biraz sonra görecekleri bir tiyatronun veya yiyecekleri nefis yemeklerin iştahıyla geçerlerken çöpçüler vazifelerini yapmanın sevinci içinde son karları kürüdüler... Çöpçü onbaşısı düdüğünü çaldı. Onbeş dakika sigara molası verilmişti...

Hurşit yorgun, Hava Yolları teminalinin önündeki sete oturdu... Bir sigara yaktı... Kendi kendine söylendi:

«— Eyi ki şu kar yağdı. Soğuk moğuk ama, mikroplar temizlendi...»

Esrarengiz çöpçü Hurşit'in bilmeyerek söylediği bu lâflarda bal gibi gerçek payı vardı beyler... Yalan mı?...

Eeee Sonra?

♦♦♦♦♦♦♦♦ **Muzaffer İZGÜ** ♦♦♦♦♦♦♦♦

NE kasaba beni tanırdı, ne ben kasabayı... İlk gidişimdi oraya. Çocukların okulları olduğu için onları anneleriyle beraber ilk bulunduğum yerde bırakmış, ben tek başıma gitmiştim. Hükûmet konağına varınca, küçük memur olduğum için ilk kez küçük memurların bulunduğu odaya daldım. Kendimi tanıttım, «Ben falanım» dedim... Sağolsunlar, yer gösterdiler, çay, kahve söylediler. Şundan bundan konuşurken, içeriye birisi girerek, hemen boynuma sarıldı:

— Yahu hoşgeldin! dedi.

— Hoşbulduk, dedim.

— Aman nasılsın?

— Sağolun çok iyiyim...

Adam, ötekilere döndü:

— Siz bilmezsiniz bunu, dedi. Dünyanın bir numaralı çapkınıdır...

Adamı ne tanırım, ne de bilirim. Galiba birine benzetiyordu beni. Hani daha ilk gitmişim, hani daha ilk tanışmışım, onun için bozuntuya vermeyerek, başım önümde tatlı tatlı sırıttım... Adam:

— Eee, dedi, nasıl çapkınlıklar devam ediyor mu yine?

Daha ben, hayır veya evet demeden, adam bir girişti benim çapkınlıklarımı anlatmaya, ulan ben neymişim be, ne Kazanova'sı, ne Don Juan'ı hiç kalır benim yanımda..

— Hele bi keresinde, dedi adam, dairede Şükûfe isminde bir kız var, aman Allah ne küfe ne küfe, hani kaymakamından tut, mal müdürüne dek hepsi bu kızın peşindeler amma, kız da anasının gözü ha... Kız İstanbul'dan gelme, İzmit'te mi bilmem nerde bir memurla dairede suçüstü basılmış, ondan sonra bizim olduğumuz içeye gönderilmiş, işte bu Şükûfe...

Bana döndü:

— Hatırlıyorsun değil mi Şükûfe'yi? dedi.

Şimdi ne desem bilmem ki, evet desem olmaz, hayır desem hiç olmaz. Odasında bulunduğum memurlar, o kasabanın monoton atmosferinde o denli ufalmışlar, o denli sıkılmışlar ki, bana şaşkın şaşkın bakıyorlar. Gözlerinde durmadan büyüyor, büyüyorum...

— Yaa, diyor adam, sonra bir gün öğle tatilinde hademenin odasında bir de ne görsem beğenirsiniz, ah bilmezsiniz bu çapkın hınzırı...

Bana diyor adam...

— İşte bu çapkın hınzır, hademeye üç beş kuruş vermiş kapıda bekletiyor, kendisi içerde, al takke ver külâh... Yâni size bir şey diyeyim mi, bunun elinden yalnız uçanla kaçan kurtulur dişi namına...

Ulan neymişim be... Oysa ki zavallı ben... Ben de aynı şu memurlar gibi, kasabanın birinde ufacık bir insanım. Evden daireye, daireden eve... Yaş gelmiş kırka, karışmışız çoluk çocuğa, değil hovardalık, burnumuzun ucunu gördüğümüz yok, çocuk okutmaktan, hayat pahalılığından... Ama bu adam neler söyler böyle?

— Yahu adını unutmuşum be, dedi...

Söyledim:

— Haydar...

— Yaa yaa Haydar ya... Aradan epeyce yıl geçti, unutmuşum... Nasıl o çapkınlıklar devam mı?

Belli belirsiz başımı salladım. Adam tekrar ötekilere dönerek:

— Görün bakın, siz şimdi burası küçücük kasaba, burada çapkınlık yapacak bir tek kadın bile bulunmaz diyorsunuz değil mi, Haydar bey kardeşimiz şöyle radarlarını çalıştırdığı zaman, hepimizin ağzı bir karış açık kalacak, ne karılar bulacak, ne çapkınlıklar yapacak, işte siz o zaman görün...

Kasabanın hükümet konağı dediğin ne ki, üç beş odacık, haber hemen duyuluverdi öteki dairelerde de... Hattâ kaymakam bey odasına çağırdığında:

— Bana bakın Haydar bey, dedi, methinizi işittim, ama şunu unutmamalısınız ki, ben kasabamda emrimde çalışan bir memurun çapkınlık yapmasını istemem. Sonra bu sizin için hiç iyi olmaz. Başınız önünüzde işinize geleceksiniz, başınız önünüzde işinizden çıkıp gideceksiniz...

Dairede çalışan tümü tümü üç kadın var. Biri eşraftan birinin evde kalmış kızı, biri mal müdürünün karısı, öteki de garip bir kızcağız... Hadi, o kızcağız neyse ne, ya o mal müdürünün karısına noluyordu, kadın beni gördüğü yerde merdiveni değiştiriyordu... Hele o evde kalmış kız, bizim dairenin kapısının önünden geçmek zorunda kalsa bile, karşı duvarın dibinden gidiyordu. O elli yaşındaki hademe kadın bile, o dada başka bir memur arkadaş bulunmadığı zaman, kırk kez zile bassam içeriye girmiyordu. Her zaman da bir bahane buluyordu:

— Aman çarşıya gitmiştim de Haydar bey...

Kasaba dediğin ne ki, maşallah ünümüz orada da bir kaç gün içinde yayılıverdi. Sokaklardan geçerken çocukların arkamdan:

— Hovarda Haydar işte buymuş, dediklerini duyuyordum...

Bazı meraklı başlar pencereden içeriye çekilirken, bazı başlar beni görmek için uzanıyordu. Sonra bu başlar, iki oluyor, üç oluyor, ardımdan isterik kadın kahkahaları duyuyordum... He'e alışveriş ettiğim bakkal, bir gün:

— Haydar bey methinizi işittim, Allahınızı severseniz bir gün sizinle beraber şehre inelim, paralar benden, şöyle sayenizde bir hovardalık yapalım, vallahi bugüne kadar hiç yapmadım, diyordu.

Yemek yediğim lokantanın sahibi ise:

— Bak Haydar bey, vallahi hatırım kahır, ne zaman ayarlarsan bir karı, hiç korkma, derhal bana haber et, al getir buraya, lokantanın arkasında bir oda var ki mutfağa bitişik, hamam gibi sıcacık... Yemekler de hazır, şişeleri de açtık mı, o zaman gel keyfim gel... Bak haber edeceksin ha!...

Ulan neydi bu başıma gelenler be!... Hani bir karım duyacak olsa, vallahi kızmayı akıl edemiyeceği gibi şaşkınlıktan şok geçirir zavallı: «Demek bizim Haydar'ın bu marifetleri de varmış?» diyerekten...

Ayakkabımı boyatıyorum, kundura boyacısı, sanki bana bir sır veriyormuş gibi:

— Bak Haydar âbi, diyor, üç kere yokladım arabacı Ramazan'ın evini iş çıkmadı amma, iş var o evde namussuzum, karısına o biçim diyorlar. Bir gün Ramazan kahvede kumara daldığı zaman, ben gelip sana haber edeyim, varalım ikimiz kapıya, sen artık yolunu yordamını bilirsin, sayende biz de âbi...

Ulan bunlar bizi yavaş yavaş muhabbet tellâlı da yapmaya başladılar be!... Kasabı öyle, bakkalı öyle, kundura boyacısı öyle... Hani, mil.letin bana bu tür davranışından da hoşlanmıyor değilim. Çünkü, hayatında hiç hovardalık etmemiş bir insanın, böyle birdenbire Kazanova ilân edilmiş olması, gururumu okşuyordu... Bu yüzden yavaş yavaş rakı sohbetlerinde atmaya başladım... Öyle hikâyeler uyduruyordum ki, millet rakı içmeyi unutuyor, ağzının içine bakıyordu...

— Eee daha sonra, daha sonra? diyorlardı...

Ne hovardalıklar yapmamıştım ki ben, şöyle az tanınmış yıldızlardan tutun, hemen hemen yine şöyle az tanınmış tüm dansözler gelip geçmişti elimden... İkidebir şunu da söylüyordum dinleyen ördeklere:

— Yoo arkadaşlar, yakışıklılık asla önemli değildir, bir kadını elde etmekte tek önemli olan şey, çenedir. Çenen kuvvetli mi, tamam, istediğin kadını elde edebilirsin...

Sonra, aynada gözlerim kendime ilişiyordu. Top gibi yuvarlak bir kafa, dazlak tepe, küt bir burun, erik kurusu gözler... Ama maşallah çene... Pavyonda dansöze iki bol içiriyordum, ondan sonra yarım saat bir çene, tamam, kadın avucuma dairesinin anahtarını koyuveriyordu... Tabii millet hemen bağırıyordu:

— Peki ondan sonra?

— Ondan sonra yengen...

Galiba bunları dinleyen memur arkadaşlar hepsini olduğu gibi karılarına da anlattıkları için ünümüz öyle bir çoğaldı öyle bir çoğaldı ki kasaba içinde, kabasanın sınırlarını da aştı, yakın köylere dek ulaştı... Sağolsunlar muhtarlar beni yemeğe çağırır oldular... Süt, kaymak, peynir, börek, rakı...

— Eee anlat bakalım Haydar bey!..

Ulan dünyada yalan mı yok:

— Kadının biri vitrinin yanında dineliyordu, yaklaşıverdim yanına,

İnönü, bir gazetecinin maaşını haczetti. — Gazeteler —

Yazısız

dedim ki, renklerden hangisini seversiniz?......

Tamam artık... Bir pastane, biraz muhallebi, bir iki çene, ondan sonra gelsin bir taksi, hop kadının evine...

— Eee ondan sonra?

— Sonrası yengen...

Geceleri köyde muhtarın misafiri olmuşsam, adam nolur nolmaz diyerekten yattığım odanın kapısına çift kilit vuruyordu. Bahanesi de hazır:

— Düşmanlarımız var da...

Kaymakam da ara sıra çağırıyor, bana teşekkür ediyordu:

— Bakın, diyordu, uslu durduğunuz için sizden çok memnunum. Her erkek aslında biraz hovardadır, çapkındır. Ama insan kendisini tutmasını bilmeli, hangi çevrede bulunduğunu aklından çıkarmamalı değil mi?

Başımı sallıyordum...

Yine bir şeyler olmayacaktı ama, ah o lokantacı ah... Ulan gelinir de hiç öyle şey arkadaşların içinde anlatılır mı? Bir gün daireye geldi:

— Bak Haydar bey, dedi. Bunlar evli, nasıl olsa yapamazsın bu işi. Ama benle sen, yapacağız bu işi... Doğramacı Rüstem'in baldızı adamdan boşanmış geldi...

Öteki arkadaşlar:

— Neee? dediler... Gülderen boşanmış mı?

— Ne zannediyorsunuz ya? dedi lokantacı.

Masa arkadaşım:

— Yahu kardeşim Haydar bey bu Gülderen dedikleri âfet yahu âfet... Gâvur artistleri kadar güzel bir karı...

Lokantacı:

— O kadar güzel olursa elbette şey olur, diye devam etti... Adam ev de başka biriynen yakalamış, bir suçüstü, tamam, ilk celsede boşamış karıyı, şimdi karı geldi... Vallahi Haydar bey âbi bunu ayarlarsan sen ayarlarsın, hemen bu gece ayarlayalım, karı o biçim, Rüstem de kapı pencere takmaya köye gitti, tam sırası...

— Sen tek başına gitsen? dedim.

— Olur mu Haydar âbi, ben iki kelimeyi bir araya getiremem ki. Biz burada senin yüksek tecrübenden yararlanacağız...

Arkadaşlar gözümün içine bakıyorlar. Şayet reddediversem, tamam artık, bundan böyle bizim hikâyeleri dinlemiyecekleri gibi:

«Bunun anlattıklarının tümü palavra, çakal kadar yüreği yok» diyecekler... Onun için:

— Hele akşama dek düşüneyim, dedim.

— Olmaz, dedi lokantacı. Ben ona göre âbi hazırlık yapacağım. Olur ki karıyı razı eder lokantaya getiririz, o zaman daha iyi değil mi ya, şöyle şimdiden bir iki tavuk kızartayım, şişeler, salatalar...

Sanki jilet hovarlalardanmışım gibi, lokantacıya:

— Hazırla sen tavukları, dedim...

Lokantacı gitti, arkadaşlara döndüm:

— Şayet siz de gelmek isterseniz, gece saat onbirde lokantaya gelin, kapıya üç tık vurun, ben gelir açarım...

İkisinin de gözleri parladı sevinçten... İyi amma ulan, ben nasıl halledeceğim bu işi? Daha hayatımda böyle bir şey yapmamışım ki...

— Nasıl, dedi Kerim bey, ayarlayabilecek misin?

— Ne demek, dedim. Bugüne değin Haydar'ın elinden ne kurtulmuş ki, bu kurtulsun?...

Akşam yemekten sonra lokantacıya:

— Düş bakalım önüme, bana şu evi göster, dedim.

Lokantacı önde, ben arkasında karanlık sokaklardan geçtik... Yüreğimde bir çarpıntı, sanki ayaklarım dolaşıp pat oracıkta düşeceğim yere, amma dönemem ki... Bırakın kasabayı, tüm çevre köylerde bile şerefim iki paralık olur... Onun için yürü Haydar!... Bakmışsın her şey tereyağından kıl çeker gibi kolayca oluverir... Sen de bu işin içinden alnının akıyla çıkar, kasabada şanına bir şan daha katarsın... Öyle gidiyorum ki bu Gülderen'in evine, sanki icracı gibi... Lokantacı:

— Haydar âbi be vallahi çok cesursun, diyor.

— Ne var oğlum, hovardalık denen şey cesaret ister.

Kapıya geldik. Lokantacı, fısıltıyla:

— Burası âbi, dedi.

Sanki tahsildarım, kapıyı tak tak tak diye çaldım... Lokantacı yan tarafa, karanlık yere geçti... Tekrar kapıyı tak tak tak diye çaldım. Biraz sonra kapı açıldı. Hafif bir ışıkla beraber önümde öyle bir kadın silüeti belirdi ki, gerçekten bir âfetti:

— Ne istiyorsunuz? diye sordu.

Benim gibi hızlı zampara, ne cevap verecek:

— Şey, dedim, içeri geçip konuşsak...

— Öyle mi, buyrun, dedi...

Bacaklarımın titremesi, kollarıma, çeneme, hattâ saçlarıma bile geçmişti... Yukarıya dek çıktık... Artık onca uydurma hikâyeleri anlatan ben, kadına, rahat rahat:

— Şöyle başbaşa bir gece geçirebilsek ne dersin? diye sordum.

Kadın:

— Hayhay, dedi...

Ulan, gerçekten ben neymişim be!... Hovardaların şahıymışım da haberim yokmuş... Bir anda aklımda ne lokantacı arkadaşım kaldı, ne de gündüzden söz verdiğim iki daire arkadaşım... Kadın:

— Annem uyuyor, sen içeriye geç soyun, dedi...

Ulan en sonunda millete gerçek bir hikâye anlatacaktım be... Koşarak gittim içeriye, soyundum ve kadını beklemeye başladım... Çok geçmedi aradan, kapı aralandı, ve ve... İçeriye bir adam girdi ki, bir seksen boyunda, benim iki mislim:

— Yürü ulan, dedi...

— Aman gözünü seveyim bu bıçakla mı?

— Yürü ulan seni kasabaya rezil edeceğim...

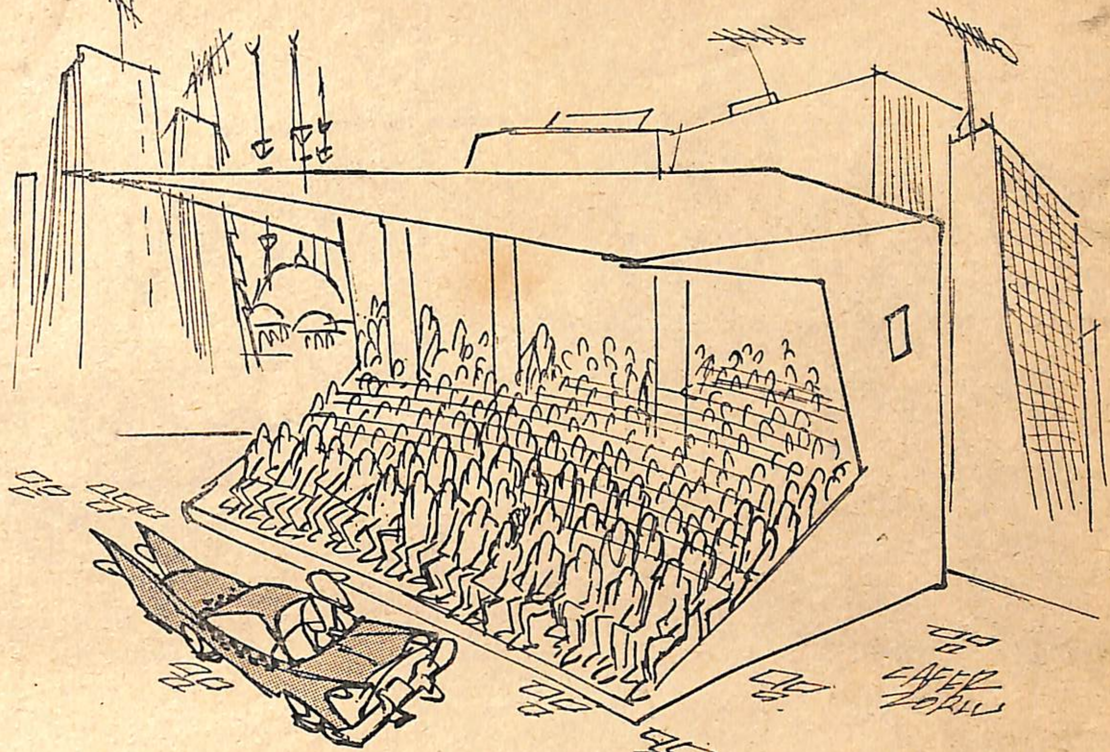
İşin ucunda tabanca var, can korkusu var... O kılıka düştüm adamın önüne... Sokak kapısına bir çıktım ki, ühüüü kasabanın yarısı orada...

Hâlâ bilmem tüm milletin oraya nasıl toplandığını... Tabiî yüz kızartıcı suç olduğu için bizi meslekten attılar...

Ama şimdi, memurluktan daha iyi durumum... Şöyle açık saçık derginin birine kasabada uydurduklarımla seks hikâyeleri yazıyorum. Allah bin bin bereket versin, epeyce de para kazanıyorum...

Muzaffer İZGÜ

— Dolmuş durakları kapalı olacak. —

MAÇ DURAĞI!

Vietnam'ın tekrar imarı için yardım yapılacak. — Gazeteler —

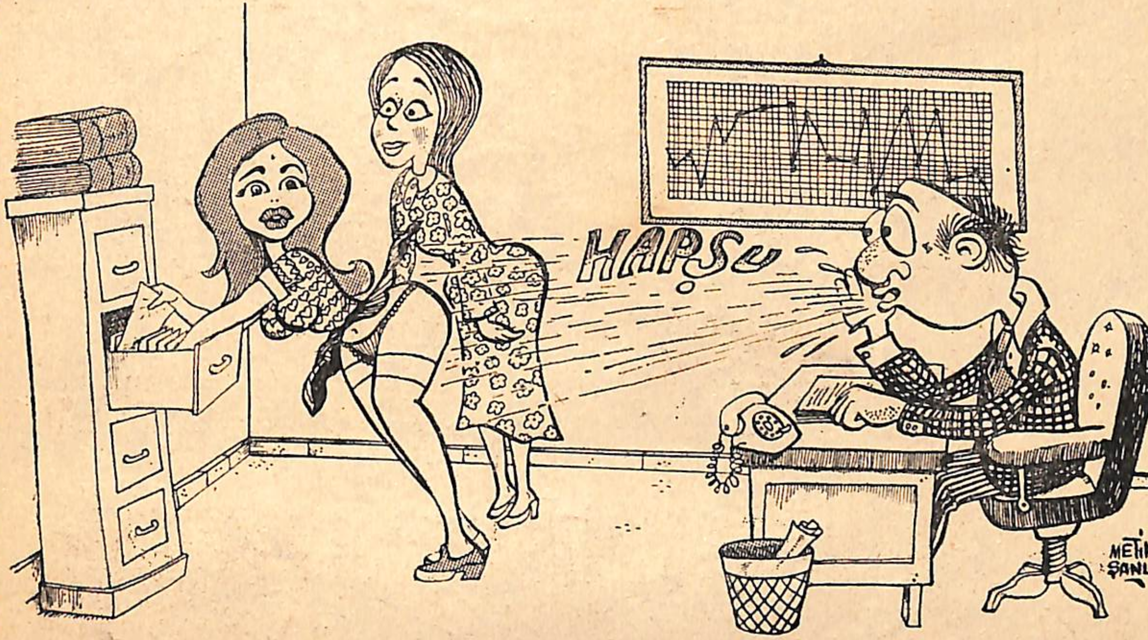

SAVAŞ...

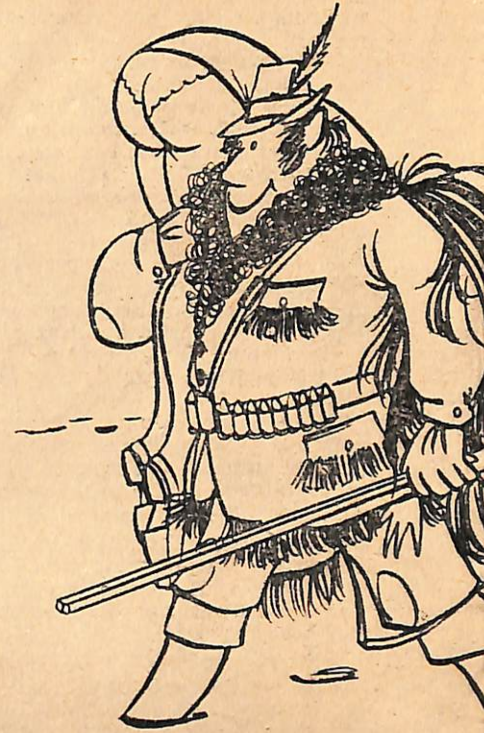

VE BARIŞ!

Doğuştan sağır bir kızın, hapşırınca kulağı açıldı. — Gazeteler —

— Bizim şefin de hapşırdıkça gözleri açılıyor, nedense!..

— Hiç ümitlenme arkad

PAZARTESİ :

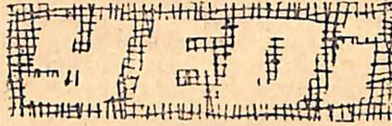
Bizimkine ne demeli?

Gazete, cömertçe poz veren bikinili kızın resmini sayfanın en göze çarpan yerine koyup, döşenmiş resim altı yazısını:

«Adını sanını bilen yok ama Dünya Güzeli olacağım diyor.»

Bize güveniyor ki, diyor.

Baksanıza adını sanını bilen yok ama rahatlıkla Türk gazetelerine giriyor!

SALI :

Çare yok

Haydi başlığı gör de, altını okumadan geç bakalım!

«Kalblilere gün doğdu!»

Neden?...

Günde yüzkırk kuruşluk bir harcama yaşamalarına yetecekmiş de, ondan.

Rakama bakın yahu... 14 ya da 140 lira falan değil, topu topu günde 140 kuruş!

Sigara almaya kalksan, sigara alamazsın bu parayla.

Yarım kilo sebze meyve alamazsın.

Taşıta binsen, gideceğin yere varamazsın.

Günde elli lirayla işin içinden çıkamayan tüm sağlıklılar, kafa kafaya verip düşünün bakalım.

Ne yaparsınız?

İnadım inat deyip ona buna borç mu takarsınız?...

Günde 140 kuruşla yaşamak için kalb hastası olmaya mı bakarsınız?

ÇARŞAMBA :

Topla işportayı

«Casino D'İstanbul» etiketiyle faaliyet gösteren İstanbul Kumarhanesi, Yeniköy'de dikiş tutturamayınca, Hilton Oteline taşınmış.

Taşınmış ya, şansı pek yaver gitmemiş garibin.

Önce bir Fransız turistine yutulmuş, ardından bir İngiliz'e...

Birader, elin kumarbazlarıyla başa çıkamazsınız diye az mı dil döktüktük size?...

Kahvelerde tombala çektirseydiniz, şimdiyedek vallahi dünyanın parası geçerdi elinize!

Ne tesis ister, ne para... Sermayesi bir avuç numara, birkaç paket sigara!

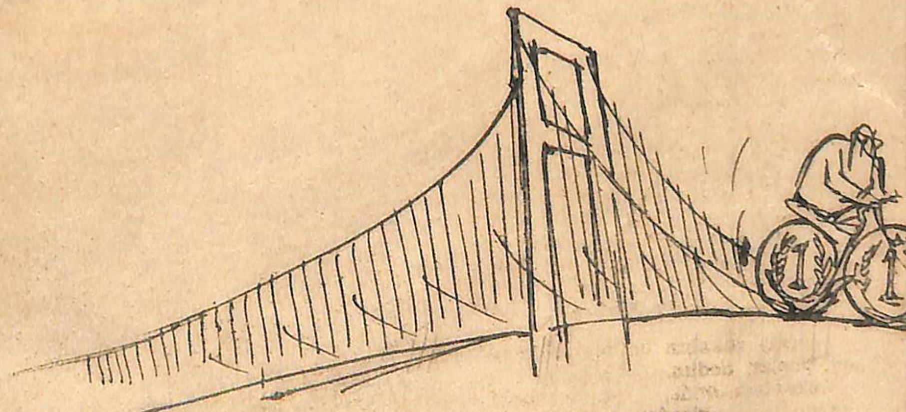

— Arkanda BEN var ama, ben kalbindeki BEN olmak isterdim!..

MODERN A

— B —

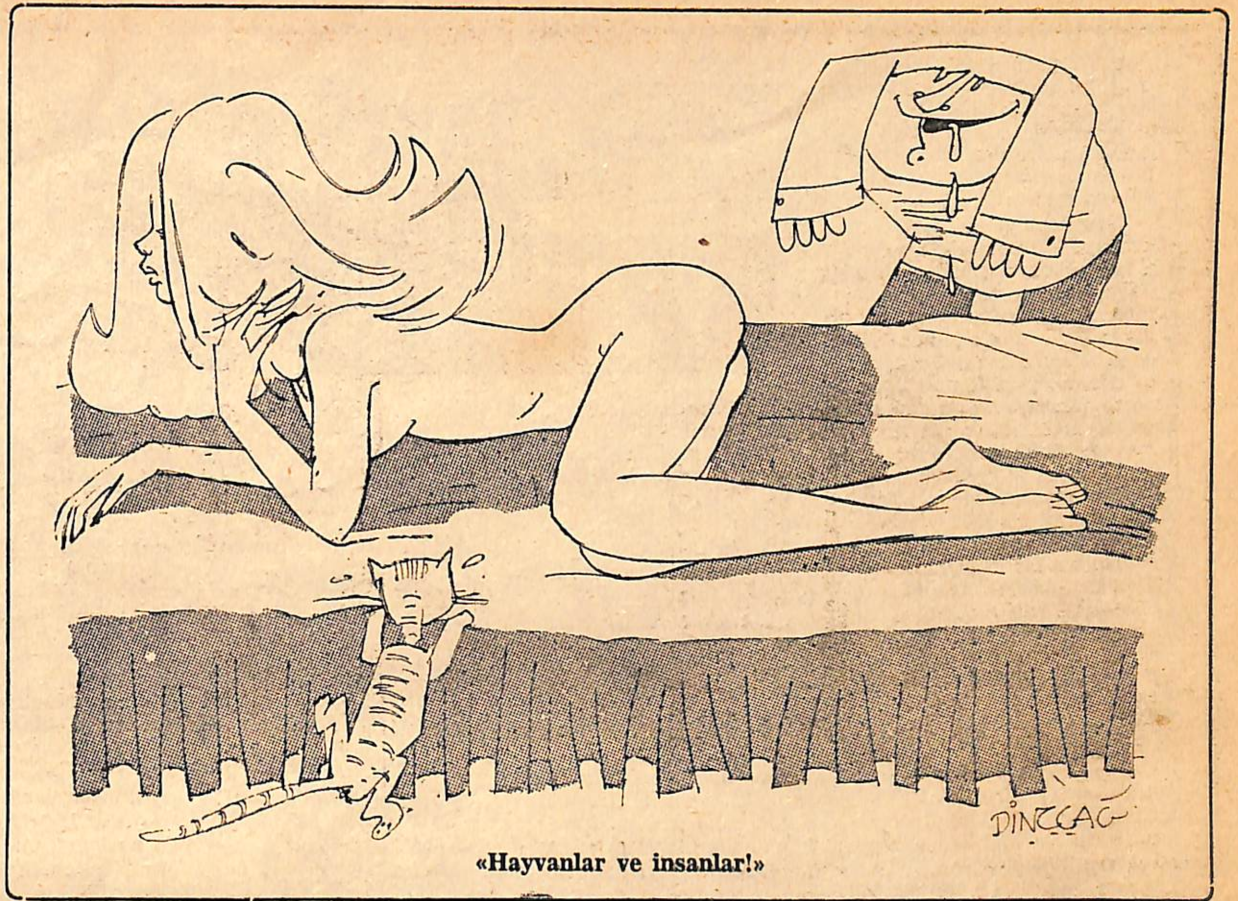
- Baba oğluna bir ev bağışlamış, oğlu babasından bir odasını esirgemiş.
- Bakkal kasap, bir türlü kapanmaz hesap!
- Balsız kovanda arı durmaz, serbest bıraksan, herkes Almanya'ya gider, memlekette adam kalmaz!
- Balık kavağa çıkınca fiyatı ucuzlar!
- Baykuş, viraneyi gülistana değişmez, bizde bu çıkarcılık oldukça memleket gelişmez.
- Bedava röntgencilik, striptiz seyretmekten tatlıdır.
- Ben derim beş param kalmadı, o der toton mu yattı?...
- Beni aldatmayan esnaf bin yaşasın!
- Besle güreşçiyi tuş olsun!
- Bıçak acısı unutulur, her seçimde aynı kasaba oy verilir.
- Bilinmedik berber ya kulağı keser, ya da suratı...
- Bin nasihatten bir musibet yeğdir, kendin geçirdin başa ayak takımını, kendin indir.
- Binin yarısı beşyüz. O da bizde yok; ama tefecide çok!
- Bir çiçekle bahar olmaz, ama kadının gönlü çalınır.
- Bir fincan kahvenin kırk yıl hatırı, ünlü yazarların yarına kalacak olan birkaç satırı vardır.

— Asma Köprüden

...avını yalnız kendisi yer!..

«Hayvanlar ve insanlar!»

...TASÖZLERİ

- Bir dirhem et bulamazsın kasabın vitrininde narh fiyatına.
- Bir eve bir baca, bir kadına bir koca. Çocuk aptalsa ona ne yapsın hoca? İstediğin kadar özel ders aldır hepsi boşa...
- Bir koyundan iki post çıkmaz, ama bir partiden birkaç parti çıkabilir.
- Bir sıçrarsın çekirge, iki sıçrarsın çekirge, eğer dayın, torpilin varsa hiç geçmezsin ele...
- Biri yer biri bakar, ama kasap, fiyatını ne kadar arttırsa da etini satar!
- Bizim gelin bizden kaçar, denizde bikiniyle yüzer.
- Borç, bütçemizin yamasıdır.
- Borç yiyen, kredim var diye gezer.
- Boş çuval ayakta durmaz, ayakta durmak istiyorsan geliştir özel teşebbüsünü, doldur çuvalını...
- Boyu uzun, beyni boş, başka takım transfer etmeden imzalat mukaveleyi, koş!
- Böyle başa, böyle traş, boğazımız kuru, işimiz yaş!
- Bu kadar kusur kadı kızında da bulunur; gündüz maksi giyer, gece pavyonda soyunur.
- Büyük başın ağrısı büyük olur, en küçük bir gafı, skandal olur.

Erhan TIĞLI

PERŞEMBE :

Durmayalım, düşeriz

Eğitim konusunda son gelişmeler gözünüze ilişti mi, bilmem.
İlkokullarda 2 alan bir üst sınıfa atlayacak. Sıfır alan mı?...
O da her halde ikmale kalacak!

CUMA :

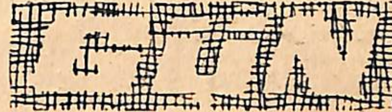
Kar gibidir

Konya'lı vatandaşın başına gelenlere Allah bilir ya en azından kendisi kadar üzüldük.
Adamcağızın 17 yılda biriktirdiği paracıkları, fareler bir anda yiyip tüketmişler!
Nasıl anlatırsınız kederli vatandaşa paranın kardan farkı olmadığını?...
Durdukça kendiliğinden erir.
Ya ana maddelerin fiyatları yükselir, ya para değerinde bir düşme olur, ya açıkgözler kapar, ya yankesiciler vurur...
Kalanına da fareler yumulur hemşerim, fareler yumulur!

CUMARTESİ :

Seç seç al

Süresi dolanın ülkeden çıkarılacağının duyulması üzerine, Almanya'daki işçilerimiz daha şimdiden kendilerine birer kız uydurmaya başlamışlar.
«Haydi ahbap, süren doldu işi bırak» derlerse evlenecekler, denmezse işe devam edecekler.
Acaba gerçekten açıkgözlük mü denir yaptıklarına? Sanmayız.

Dönmekle kalmak arasında bir fark olmaz ki o zaman...
Ha vatanına dönmüşsün, ha dünya evine girmişsin!
Birinde işsizlik... Birinde geçimsizlik.

PAZAR :

Şöhrete giden yol

TRT'nin 10 odacı almak için açtığı sınava, tam 1700 kişi katılmış...
Enayi mi bir figüranlık için Yeşilçam'da sersefil otursun adamlar...
TV'deki çaycıyla kapıcının film yaptığını duyan, odacılık sınavına damlar!

Vedat SAYGEL

... ile geçilecek. —

Et fiyatları, gittikçe yükseliyor. — Gazeteler —

— Benim ol, sana dünyaları getireyim!..
— Bırak dünyaları, bir kilo et getir de görelim!..

ARA TATİLİ

ALTI senedir tatil yapmadığımı hissederek ve bu gayeyle kendimi uzak ve sıcak memleketlere atmak için bavulumu kaptığım gibi yola çıktım.

Beyrut'tan gelen S.A.F. uçağını beklerken hem sütlü kahvemi içiyor, hem de gideceğim yerleri parmağımla haritada takip ediyordum. Maksadım önce Kostarika'da bir hafta denize girip tropikal güneşte yanmak, sonra daha aşağılara sarkarak Amazon ormanlarında dolaşmaktı. Altı lisanı su gibi bilmediğimden yanıma en lüzumlu kelimeleri belirten ve bu maksatla kullanılan bir lûgat almıştım. Valizimde de, tropikal elbiselerim, dürbünüm, sinema çekme makinam, tabancam, kasaturam, bir çift ayakkabım, panama şapkam ve pipom mevcut bulunuyordu.

Kıyafetim onun bunun acayibine gitmiş olacak ki, etrafıma bir sürü meraklı toplanmıştı. Zira başımda koloniyel şapka, ayağımda külot pantalon, üstümde avcı yeleği, belimde ise bir cop asılıydı... Ben aslında herkesin ilgisini çekmek için böyle giyinmemiştim. Herkes benim çok uzak ve sıcak memleketlere geziye çıktığımı nereden bilecekti?... Arada bir kulağıma: «Manyak galiba... Şu kılığa bak... Acaba bir arkeolog mu?» gibi sesler geliyordu... Bu terbiyesiz ve meraklı gözlere sabretmek çok zordu. Uçak bir gelse diye içim içimi yerken, uçağın geldiği anons edildi...

Hemen valizimi alıp alana giden merdivenlerden indim... Gerekli muayenemi yaptılar... Üstümde çıkan bir kese kaçak tütüne el koyduktan sonra beni koyverdiler... Ben o hızla uçağa daldım...

Hostes büyük bir nezaketle biletimi muayene edip beni uçağın en arka kısmındaki koltuğuma oturttu. Uçak yolculuğu safranı kabarttığı için, ağzıma bir naneli şeker attım... Şaka maka derken Kostarika'ya gidiyordum... Gözümün önünden, geniş palmiyeli yollar, şırıl şırıl akan havuzlar, muzlar, ananaslar, güneşten bronz rengi almış kızlar geçti... Ne iyi etmişim de bu yolculuğa çıkmışım... Etrafıma daha göz gezdirmeye vakit kalmadan, hostes, kalkacağımızı, kemerlerimizi bağlamamızı söyledi. Kemerlerimizi sıktık. Hafif bir sarsıntı ve sonra insanın içine baygınlık getiren bir vaziyet... İşte havadayız...

Bir ses daha:

«— Artık kemerlerinizi çözebilirsiniz...»

İlk kesiklik anı geçtiğinden şöyle yanıma baktım. Yanımda, pencerenin kenarında simsiyah saçlı, yemyeşil gözlü, ipince beli, portakal göğüslü, anlatılması ne zamana ne terbiyeye uymayan bir kadın... O anda hiç duymadığım fakat her erkeği mest eden bir koku genzimi doldurdu. Kadının kolunun yumuşak temasıyla kalbim küt küt atmaya başladı. Yolculuğum gerçekten ve hakikaten nefis başlamıştı...

Kimdi bu kadın?... Tipini yan profilden tetkik ettim. Bu kadında İspanyol havası olabilirdi. Ama İtalyan'a da benziyordu. Belki de bir Marakaş'lıydı. Elindeki derginin ne dilden olduğunu sökmek için biraz eğildim. Kadının sıcaklığı atlet fanilâma kadar işledi. Nefesim tekrar kesildi...

Kadın, bacaklarının üstüne serdiği eşarbını hafif bir hareketle çekti. Aman Allahım... Şimdiye kadar ne böyle mini etek, ne de böyle şahane bacaklar görmemiştim... Yutkundum... Ne olursa olsun çaktırmadan vaktiyle Alemler sinemasında yaptığım numarayı yapmaya karar verdim... Elimi çok yavaş fakat azimli bir hareketle aşağıya kaydırdım. Parmaklarım bir yengeç gibi ağır ağır kadının bacaklarına doğru ilerledi...

Uçaktaki diğer yolcular burada dönen işten habersizdiler. Ya bir rezalet çıkarsa?... Ya kadın hareketimi yanlış anlayıp suratıma bir tokat sallarsa?... Boşversene, uçaktayız... Ne yapabilir?... Şimdi parmaklarımla kadının bacağı arasındaki mesafe an-

SUAVİ SUALP

cak yarım santime inmişti... Fakat bu yarım santim bir ölüm kadar tehlikeli ve sessizdi... Başparmağımı bir kuyumcu terazisi ayarıyla kadının bacağına dokundurdum... Bu bir temastı... Kadın bu temastan en ufak bir hareket yapmadı... Güzel... Çok güzel... İkinci parmağımı da değdirdim... Tükürüğüm macun gibi olmuş, nefeslerim gayri tabii bir duruma gelmişti... Derken ne olursa olsun diyerek elimi uzattım...

İşte o anda uçak sarsıldı... Kadın korkuyla bir çığlık attı... Ben elimi çektim... Fakat uçak arka arkaya teklemeye başlamıştı... Heyecanlı sesler... Bağırmalar... Uçak sarsılmaya devam ediyordu...

«— Kaptan pilotunuz konuşuyor... Motorlardan ikisi ârızalandı... Telâş etmeyiniz... Venedik'e inmek zorundayız...»

Kadın heyecanla bana döndü:

«— Aman düşüyor muyuz acaba?...»

Bu gayet fasih ve selis türkçe karşısında şaşırdım... Bütün nezaketimi takınarak:

«— Hayır, korkmayınız sayın bayan, dedim. Ufak bir ârıza... Sık sık olur... Venedik'te birlikte kalırız...»

«— Ya düşersek?...»

«— Düşmeyiz... Ben daha önce hiç düşmedim... Gerçi yolda bir kaç kere düştüm ama...»

«— Espri yapmanın sırası değil zannedersem ..»

«— Kendimi tanıtayım, ben Asaf Sıtkı...»

«— İyi... Aman bakın ne sarsıldık...»

«— Ben şimdi hallederim...»

Kalkacak oldum... Hostes omuzuma asılıp oturttu:

«— Ârızayı gideriyorlar Heyecana lüzum yok.»

«— Tabii yok. Ben de aynı fikirdeyim...»

Oturdum. Kadın bana daha çok sokuldu. Şimdi sanki kucağımda gibiydi.

«— Ben ilk defa uçağa biniyorum. Keşke binmeseydim.»

«— Ben yanınızdayım... İtimat edin, hayatta her şey olabilir... Bana daha sokulun...»

Kadın daha çok sokuldu... Ben elimle beline sarıldım:

«— Oh, hârikasınız... Sizi seviyorum...»

«— Bakın gene sarsıldı. Oh, korkuyorum...»

«— Kostarika'ya beraber gidelim... Size orada çılgın bir hayat vaadediyorum. Çorabımda yüzbin dolar var... Ben Asaf Sıtkı...»

«— Fakat ben şu anda sizi dinleyecek halde değilim...»

Biraz daha ona sarıldım:

«— Dinlemeyin... Aşk böyle başlar... Bilseniz ne kadar eğleneceğiz... Siz ve ben...»

O sırada gene kaptan pilotun sesi duyuldu:

«— Geçmiş olsun... Ârıza giderildi... Rahat edebilirsiniz...»

Kadın derin bir oh çekti:

«— Oooh... Yaşamak ne güzel şey...»

«— Hele sizin yanınızda canım... Ben Asaf Sıtkı...»

Kadın birden kendini çekti. Ve sert bir sesle bağırdı:

«— Rica ederim kendinize geliniz... Terbiyesizseniz söyleyin... Deminden beri beni sıkıştırdığınızı bilmiyorum mu sanıyorsunuz?... Fırsattan istifade etmek buna derler...»

«— Fakat hanımefendi, yavaş... Herkes duyacak.»

«— Duyarsa duysun. Ne kadar ayıp... Herkes canıyla uğraşırken siz şeyle meşgulsünüz... Hostes hanım, lütfen bakar mısınız...»

Hostes gülerek geldi.

Kadın beni göstererek haykırdı:

«— Bu beyefendi beni sıkıştırmaya kalktı... Çok rica ediyorum, bu adama lâzım gelen cezayı veriniz!...»

Hostes kaşlarını çatarak beni süzdü:

«— Lûtfen kalkınız...»

«— Fakat...»

«— Size kalkınız dedim. Yoksa zor kullanacağım.»

Kalkarken:

«— Yalnız...» dedim.

«— Yürüyünüz ve en arkadaki bölmeye geçiniz...»

Ben bütün yolcuların küçümser bakışları arasında arkadaki bölmeye geçtim. Hostes de arkamdan bölmeye girdi:

«— Şu paraşütü takın...»

«— Ne.. neden?...»

«— Size takın dedim!»

Paraşütü taktım... Hostes asık bir suratla paraşütü doğru takıp takmadığımı muayene etti:

«— Tamam... Şimdi şu kapıyı açınız ve atlayınız.»

Korkudan dilim tutuldu:

«— Ne.. nereye?...»

«— Aşağıya. Kanun böyle... Uçak şirketimizde böyle rezalet istemeyiz... Hadi açın ve atlayın... Yoksa ben atarım...»

Çaresiz kapıyı açtım:

«— Ya valizim?...»

«— Onu da arkanızdan atacağım... Hadi atlayın!»

«— Ya denize filân düşersem?...»

«— Artık kısmetinize... Hadi dedim!...»

Elimle burnumu tuttum ve atladım...

Hikâyenin gerisini anlatmıyorum işte... Şu anda ben uçan bir adamım... Ter içinde bir uyanmışım ki...

ANTİKA Ferit bizim takımın maskotudur. İlk geldiğimizde kara gür kaşları, doğululara özgü yüzü ve sözüyle dikkatimizi çekmişti. Elâzığ'lıydı. Memleketinin adını her fırsatta söyler, oralı olmakla öğünürdü. Cebindeki bıyıklı resmini de göstermekten gurur duyar, kaşlarını bıyık burar gibi burar dururdu. İlk günlerde daha dersler tam başlamadığı için mütalâalarda dalga geçerdik, ders çalışmak yerine. Antika Ferit'i ite kaka ortaya çıkarırlar, fıkra anlatması için üstelerlerdi. O, önce naz eder, sonra dünden razı, başlardı fıkrasını anlatmaya: «Evli bir kadının şeysi varmış arkıdaşlar...»

Onu kızdırmak için anlamamazlığa gelerek sorarlardı:

— Nesi varmış?

— Dalga motoru be, bunda anlamayacak ne var? Evli kadının nesi olur?

— Kocası olur!

— O olacak tabbi, başka?

— Çocukları olur!

— Dostu varmış be, dostu...

— Ee, sonra?...

— Dostu demiş ki kadına, bu akşam evine gelecem. Kadın, evde kocası olduğunu söylemiş ama dostu ille de geleceğini söyleyince, bakmış kadın olmayacak, demiş ki, benim kocam her gece yarısı su dökmeye çıkar, kapıyı aralık bırakır, o zaman girersin içeriye usulcacık, daha sonra o gelmeden de kimseye görünmeden çıkar gidersin.

— Su dökmeye mi, gece yarısı su mu dökülür yahu?...

— Bu senin bildiğin su dökmek değil gözüm. Bizim oralarda tuvalet lâfı yoktur, siz kibarsınız, sizde vardır. Tuvaletler de bahçenin ötesinde olur, onun için gidip gelmesi uzun sürer biraz. Neyse, lâfı uzatmayalım. Kadının dostu «olur» demiş ve koca geceyarısı tuvalete gittiği sırada dalmış içeri. Biraz sonra koca geri döndüğünde bir de bakmış ki kapı kapalı. Dövmüş kapıyı, demiş, karı ben geldim, aç kapıyı. Ama kadının dostunun daha işi bitmediğinden ya da iş tatlı geldiğinden kapıyı açan olmamış...

— Ne işi?

— İş yahu işte!... Baba, bilmezsiniz sanki?

— Anlat Ferit, uğraşma o toylarla sen.

— Anlatayım... Adam bir daha dövmüş kapıyı, içerden bir erkek sesi, «kim o?» diye bağırmış. «Aç kapıyı, evime girecem» demiş adam, ama içine bir kuşku düşmüş, acaba yanlış bir eve mi geldim diye... Bizim oralarda çoğu evler birbirine benzer çünkü. Kadının dostu da, «Burası benim evim yahu, gece yarısı niye rahatsız edersin, hadi git evine» deyince, adam gerçekten şaşırdığını sanarak çekilmiş kapının önünden ve başlamış sabaha kadar evini aramaya. Sabaha karşı, ortalık ağarınca bulmuş evini, kapı da bıraktığı gibi aralık duruyormuş. Hemen girmiş içeri. Kadın, kocasını görünce, yavuz hırsız ev sahibini bastırır örneği, başlamış ağlamaya, «Sabaha kadar nerelerdeydin çok korktum yapayalnız, hovardalığa, çapkınlığa gittin değil mi?» diyormuş bir yandan da.

Adam diyememiş sabaha kadar evini aradığını, karda kışta. Serde erkeklik var, hiç erkekliğe leke sürdürmek ister mi? Soğuktan donmuş bıyıklarını burmaya çalışarak demiş ki, ıslık çala çala: «Sus len karı, zırlama, erkeğim ben, erkek. Nereye gidersem giderim, sana ne? Hovardalığa da giderim, başka bir şeye de giderim... Keyfimin kâhyası mısın be!...»

Alkışlar, bravolar arasında yerine oturdu Ferit, muzaffer bir komutan edasiyle...

Daha sonra, herkes kendi âlemine daldığı, kimsenin kendisiyle ilgilenmediği sırada başlardı bir memleket türküsüne hafiften:

«Al elmayı daldan al
Daldan alma benden al
Duydum gelin olisin
Dur ben olim, benden al.

Oy henno henno henno
Gözler sürmeli henno
Eller kınalı henno...

Al elmanın dördünü
Sev yiğidin merdini
Seversen bir güzel sev
Çekme çirkin derdini
Oy henno henno henno...

Al elma dört olaydı
Yiyene dert olaydı
Büyüğü şöyle böyle
Küçüğü can alıcıydı
Oy henno henno henno...

Ferit'e niçin «Antika» dendiğini merak edersiniz. Ferit, bu sözcüğü dilinden düşürmezdi de ondan. Kızdığı her insan, her nesne onun tarafından «antika» ünvanına lâyık görülürdü. Ama bir de sevdi beğendi miydi, «s» harfini uzata uzata «miss» derdi o şeye. Ağzından bu sözcükleri duymak için sık sık sorarlardı arkadaşlar kendisine:

— Ferit, şu adam nasıl?

— Antika!

— Ya şu?

— Miss...

Ferit'in bir diğer özelliği de çaya çok düşkün oluşuydu. Alay'ın bütün çaycılarını tanır, çoğuyla hemşeri çıkardı. Aradığınız zaman muhakkak bir çay ocağının başında bulurdunuz kendisini... Biz öğrencilerin ilgisini çektiği gibi öğretmenlerimizin de ilgisini çekerdi Ferit. Sık sık takılır dururlardı ona. Dersin birinde konuyla ilgili, ingilizce sözlü bir film gösterilmişti. Film bittikten sonra öğretmenimiz, ünlü uykucular takımından Nazım, Çetin ve Ali'yle birlikte Ferit'i de kaldırdı tahtaya. «Söyleyin bakalım, bu filmden ne anladınız?» sorusuna Ferit hemen cevabı yapıştırdı: «Sözler Avrupacaydı, bir şey anlayamadım komutanım!»

Öğretmen gülerek:

— Yoo dedi Avrupaca değil İngilazcaydı. Ne var anlamayacak?

Bereket versin biraz sonra zil çaldı da bu komedi trajediye dönüşmedi...

Bir gün akşam yemeğinden sonra gazinoya geldiğimde bir de baktım ki Ferit, ortaya çıkmış, alkışlar arasında çayda çıra oynuyor. Merak ettim bu coşkunluğunun nedenini. Meğer bir erkek çocuğu dünyaya gelmemiş mi bizim Antika Ferit'in... O günden sonra çocuğa ad bulmak hepimizin boynuna borç olmuştu sanki. Önüne gelen bir ad teklif ediyordu:

— Çocuğun adını Polat koy Ferit!

— Hayır, Murat olsun.

— Yok, Anadol...

Çocuğu olmuştu ama izin alıp da çocuğunu göremiyordu bir türlü. Gerçi «erkek adamın erkek çocuğu olur» diye böbürlenip geziyordu ama içinde özlem vardı. Usulca yaklaşıyordum yanına. «Ne düşünüyorsun?» diye soruyordum. Bir maniyle yanıtlıyordu beni:

«Mendili işle yolla
İşle, gümüşle yolla
İçine beş elma koy
Birini dişle yolla»

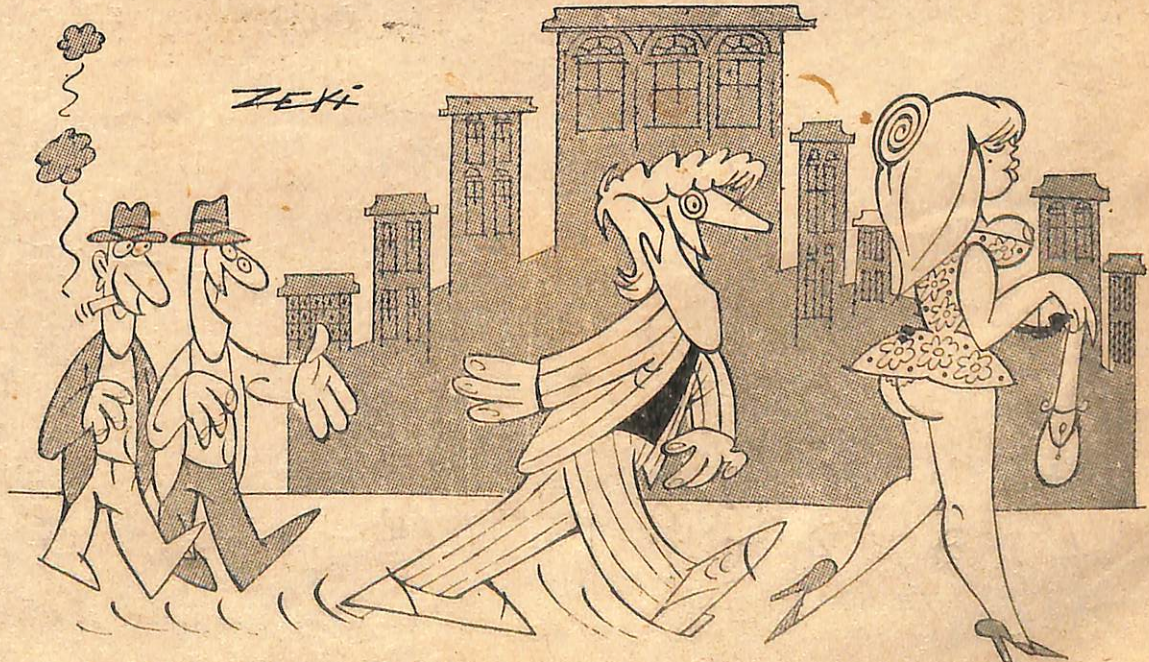
Apaçık söyleyemiyordu ama; şöyle demek istiyordu belli ki:

Çocuğumu zarfla yolla
Üstünü pulla yolla
Mektupla kundakla
Uçak postasıyla yolla!

Erhan TIĞLI

Yazısız

— Böylesine mesleğini seven futbolcu görmedim... Saha dışında bile top peşinde koşuyor!..

Sulhi Dölek

BİRAZ BAKAR MISINIZ?

Şamataya övgü

SES, ister insan sesi olsun, ister hayvan sesi, her zaman önemli bir nesne... Aslan kükrer, manda böğürür, karga ciyaklar. Bütün bu sesler, karşı cinsi dâvet etmeye yaradığı gibi düşmanları korkutup kaçırmaya da yarar yerine göre.

Sahtekâr bir yılan cinsi varmış tabiatta. Zehirli falan olmadığı halde, kuyruğunda tıpkı çıngıraklı yılanınki gibi bir çıngırak bulunurmuş. Tehlike anında bunu tıkırdatır, düşmanı da tekinsiz birine çattığını düşünüp sıvışırmış. Başkasının şöhretinden yararlanmak bundan daha güzel olamaz hani. Sonra çıngırağın böylesine önemli bir silâh olarak kullanılabilmesi de ilgi çekici. Biz bunu yoğurtçularla küçük çocukların kullandığı bir oyuncak bilirdik eskiden.

«Kuru gürültü» diye bir deyimimiz var. Yâni ıslak olmayan gürültü... Fakat çoğu zaman gürültünün yaş ya da kuru olmasına kimse aldırmıyor. Gürültünün her türlüsüne pabuç bırakmak gibi yaygın bir alışkanlık var. Bu yüzden tartışmaları genellikle sesi daha güçlü çıkaranlar kazanıyor. Ne kadar çok bağırırsanız o kadar haklısınız demektir.

Bir de tezahürat denilen seyirci bağırtısı vardır. Oynayan takıma büyük destek olur. Söz gelimi seyirciler «Ye onu Hamdi!» diye bağırdığı zaman, Hamdi topu bırakıp kaleciyi teper. Hattâ aşka gelirse öbür takımın taraftarlarına donunun lâstiğini gösterir.

Gürültü korkusu yüzünden, takımlar deplâsmana çıkmayı sevmezler pek. Başka bir şehirde kendi takımlarını coşturmaya gidenler de, destek olsun diye kaynana zırıltısı, borazan ve davul alırlar yanlarına. Hem sonra sadece oyunculara değil, hakeme de bağırırlar.

Gürültü her zaman önemli bir nesne. Bir örnek daha buyurun: Kapalıçarşı'da alışverişe çıkan bir adamcağız, cebinde bir başkasının elinin bir şeyler aradığını sezer. Dönüp elin sahibini yakalayıverir: Kucağında çocuğu olan genç bir kadın... Daha adam bir şey söylemeden, kadın başlar yaygaraya:

Namussuzun zorunna bak!... Elin çocuklu kadınından ne istiiyorsun a utanmaz? Doğru yolunda gidemez misin?»

Kalabalık birikir tabiî. Kadın, adamın kendisini çimdiklediğini söyler, hattâ çimdiklenen yeri açıp göstermeye bile kalkar. Adamcağız derdini anlatmaya çalışırken, kadın yürüttüğü cüzdanla birlikte kayıplara karışır. Seyirciler de böylece hem terbiyesiz adamı pataklamak, hem de çimdiklenen yeri görmek zevkinden mahrum kalırlar.

Kıssadan hisse: Ya yakaladığınız yankesiciyi sesinizi bile çıkartmadan salıverin, ya da siz de insan gibi konuşmayı bırakıp bağırın. Hattâ tekme ve yumruk da atın sağa sola. Tabiatın kanunu bu... İnsan, insan oldu diye bundan mahrum mu kalsın yâni?

Gürültünün bir özelliği şiddeti, bir özelliği de alışılmış ya da alışılmamış bir gürültü olmasıdır. Ne kadar yeni bir gürültüyse, etkisi de o kadar fazla olur. Biri kulağınızın dibinde durmadan davul çalıyor diyelim. Eğer sabreder, ikinci gün davulcuyu pencereden atmazsanız, üçüncü gün alışırsınız. Oysa gürültünün biçimini durmadan değiştirseler, kâh balon patlatıp kâh duvarları tırmalasalar, kâh tabak çanak kırıp kâh şarkı söyleseler, iki saatte ayaklarına kapanıp her istediklerini yapacak hale gelirsiniz.

İyi gürültücüler bu gerçekten yararlanırlar. İyi palavra kıvırmak isteyenler, en akıl almaz şeyleri söylerler. Yalan ne kadar kuyruklu olursa, insanlar o kadar çok inanmak ister. Örnek: İyi zampara olduğunuzu söylemekten vazgeçin. Bunun yerine, namus kumkuması tanınan bir kadını baştan çıkardığınızı yayın ortalığa. Hattâ kadının heyecanlandığında «Burnumu ısır!» diye bar bar bağırdığını bile ekleyin. İkinci örnek: Birinin kuyusunu mu kazmaya çalışıyorsunuz? Namussuzluğunu, hilekârlığını, kalleşliğini sayıştırmaya gerek yok. «Onun erkekliği yoktur,» deyin herkese. «Ayrıca geceleri de eşek kılığına girip bahçede anırıyormuş.»

İşte böyle... Değişik gürültüler daha çok ilgi toplar.

Gürültü için söylenecek ne var başka?... Ha, sinir bozucu olması, söz gelimi... Yağlı güreşçiler nağra atarlar. Karateciler, rakiplerine saldırmadan önce çılgınlar gibi bağırırlar. Bütün bunlar, karşıdakini şaşırtıp elini ayağını dolaştırır. Biri bağırınca, öteki, «Ben bu deliyle başedemem,» diye düşünüp kendini yere atar. Tuş olur. Kim daha önce bağırırsa o kazanır.

«Boş teneke çok ses çıkarır,» derler. İnanmayın. Gürültünün önemini bilen bir teneke, boş olsa bile akıllı bir tenekedir. Akıllı tenekeler de hep el üstünde tutulurlar.

Sulhi DÖLEK

Yiyecek maddeleri ateş pahası. — Gazeteler —

— Sen ne zaman ateş keseceksin?!.

Köyden şehire göç iyice hızlandı. — Gazeteler —

İÇ TURİZM!

Sizin için

MÜDÜR NERDEDİR ÇOCUĞUM?

Yaşımı büyüttükten sonra tâyin edildiğim köye vardım. «Hoşgeldin oğlum, yavrum!» diyerek, herkes öğretmen Refik'in kardeşi sanmıştı.

Köylünün bir türlü dili varmıyor «Hoca» demeye. Sakal yok. Bıyık desen aynada bana bile görünmüyor.

Dört öğretmeniz. Üç ay sonra okul müdürü oldum.

Bir gün saat 16 sıralarında bir cip geldi. Okul bahçesinde, eşofman - gömlekle, bakkala gönderdiğim çocuğu bekliyorum.

İneni tanıdım. Adıyaman'da arkadaşlar «Bizim müfettiş» demişlerdi. 30 - 32 yaşlarında biri.

Duvara yaklaştı: «Çocuğum» dedi bana bakarak, «Müdür nerdedir?»

Buyrun diyerek müdür odasına götürdüm. Çıkıp bitişikteki lojmana girip elbiselerimi giydim. Bıyığımı da kurşun kalemle boyadım. Müdür odasına gittim. «Hoşgeldiniz efendim. Okul müdürü Orhan!» diye tanıttım.

Sonradan açıkladı. Babamı ya da ağabeyimi çağırmaya gittiğimi sanmış. Benim değil okul müdürü, öğretmen olabileceğimi bile ummamış.

Orhan KUŞ
II. Kovada İlkokul Müdürü — Eğridir/ISPARTA

SEÇME SÖZLER

* Her palto kendi yakasından asılır. — **Vestiyer Vecihi**
* Amma da uzattın ha... — **Lâstik.**
* Dilin kemiği yoktur. — **Türk Dil Kurumu.**
* Besle kargayı.. şişmanlasın. — **Yemci Ökkeş.**
* Ne bakıyorsun lan, tanıyamadın mı? — **Ayna.**
* Altta kalanın canı çıksın. — **Zemin kat.**
* Kedi uzanamadığı ciğere «Ah.. şimdi bir merdiven olsaydı» der. — **Ciğerci Şaban.**
* Ben adamın ağzından girer, burnundan çıkarım. — **Sigara dumanı.**

İsmet ÇELİK

VATAN SAĞOLSUN

Antalya'nın meşhur bir Vatan Kahvesi vardır. Bütün gençlerin uğrak yeridir.

Savaş her zaman olduğu gibi akşam yemeğinden sonra kahveye gidecektir. Hava soğuktur. Babası:

— Oğlum, hava soğuk pardesünü giy, der.

Savaş hemen cevap verir:

— Vatan sağolsun!...

— Kazağını giy!

— Vatan sağolsun!...

Babası Savaş'ın kahveye gideceğini anlar:

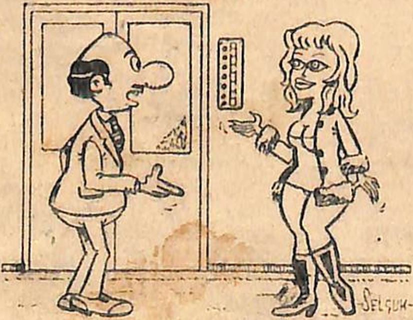
— Oğlum, der, sen de hastalanırsan, baban sağolsun!...

Hakkı Saim Aksoy, Kasımoğlu
Galip Kahraman İlkokulu öğretmeni
ANTALYA

ŞAŞ

Söylesem şaşıracaksın şimdi
Seni bir badem gözlüyle aldattım
Gözlerinin biri bana biri başkasına
Söndürdüm elektriği
Çektim başıma vorganı
O somyanın altında
Ben gene seninle yattım.
Söylesem şaşıracaksın inan
Seni kendinle aldattım.

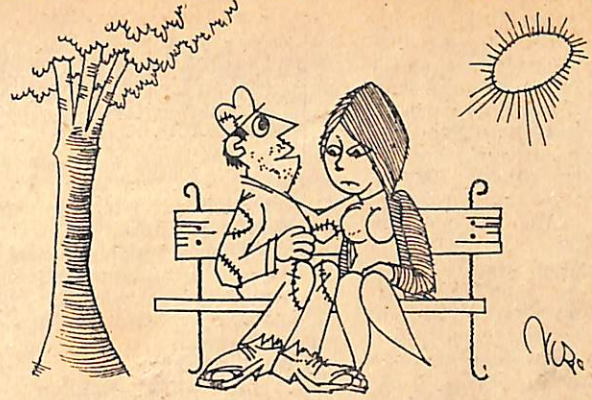
H. ZEKÂİ YİĞİTLER — BALIKESİR

— **Nesrin hanım, işe her sabah en az yarım saat geç geliyorsunuz...**

— **Haklısınız müdür bey, ama akşamları da yarım saat erken gidiyorum!...**

(SELÇUK) — İstanbul

— **Benimle param için evlenmiyorsun değil mi sevgilim?..**

SISKA MAAŞ

Zamla fiyat uçar da, sen hiç kıpırdamazsın,
Yılan gibi soğuksun, hiç oynamazsın maaş.
Zam üstüne zam gelir, sen oralı olmazsın,
Bu tembellik sana hiç yakışmıyor ey maaş.
Zamla fiyat yükselir, sen yerinde sayarsın,
Atılan kazıklara, alık alık bakarsın,
Bütçenin açığını, her zaman sen kaparsın,
Sen yalancı bir Herkül, pehlivansın ey maaş.
Fare delik bulur da, sen bir ev yapamazsın,
Pahalılık artar da, sen adım atamazsın,
Sen bu sıskalığınla, bir işe yaramazsın,
Yazık ki bir baltaya sap olmadın ey maş.
Karaborsa şahlanır, fiyatlarla keyf çatar,
Etiketler süslenir, zamlarla düğün yapar,
Bakkallar göbek atar, kasaplar cümbüş çalar,
Sen de bir göz banyosu yapıyorsun ey maaş.
Kuzum ne duruyorsun, sen de gül oyna biraz,
Sen de fırla azıcık, sen de ol bir yaramaz,
Sen de eğlen azıcık, sen de çal bir telli saz,
Sen de biraz çalkala, sen de oyna ey maaş.
Katsayı değişmedi, sen de hep uyukladın,
Fırsatçılar gençleşti, sen de hep morukladın,
Refahın saadetin, hayâliyle yaşadın,
Bir işe yaramadın, kısırlaştın ey maaş...

MÜSLİM ÖRENEL
Bayrampaşa, Kartaltepe Okul Cad. Mine Sok. No. 1 — İST.

— **Nixon, Vietnam savaşına son verdi.** —
(Kemal AKKOÇ)

İKİ SEVGİLİ

İki sevgili, gariban ve fakir oldukları giysilerindeki yamalardan belli.

Elele tutuşarak bulvardan ayrıldılar. Sonra çamurlu yollardan gecekondular semtine girdiler. Tenekelerle çatısı yamanmış —dokunsan dökülecek misali— bir eve girdiler. Kapıyı kapattıktan sonra, perdeleri çektiler. Karyolaya yaklaştılar.

Artık Tanrının gözünden başka kimse göremezdi.

Eski ve yırtık ceketini çıkarıp ortaya savuran delikanlı, sevgilisine eğilerek şunları fısıldadı:

— Artık yapayalnızız, rahatça kaşınabiliriz sevgilim...

Attilâ KANBİR
Plevne Mah. 6. Muh. No. 139
Altındağ/ANKARA

AYAK UYDURSUNLAR

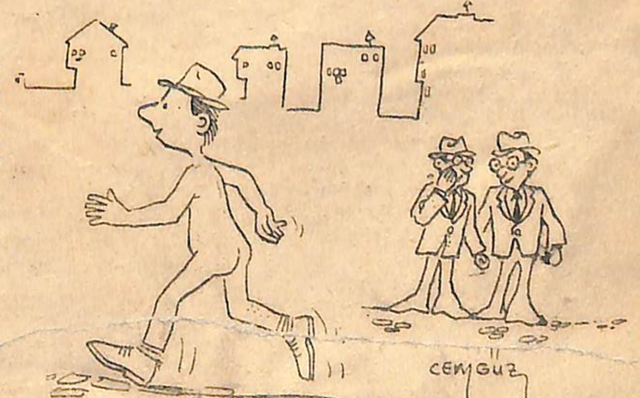
Geçit töreni için hazırlanan bölük, yürüyüş talimindeydi. Erlerden birinin adımları ötekilerine uygun değildi. Şakacı yüzbaşı, uygun adım yürümeyen ere yaklaşıp:

— Görüyor musun, dedi, hiçbir arkadaşının adımı seninkine uymuyor.

Er:

— Görüyorum yüzbaşım, dedi. Ama ben doğru yürüyorum, söyleseniz de onlar da adımlarını bana uydursalar... demez mi?!.

M. Sait KIRBAĞ
E.K.İ. İnzibat Âmiri
Bartın/AMASRA

— **Açık oturuma gidiyormuş!...**
(Cem GÜZ)

HALO DAYI

MUZAFFER İZGÜ

— Eee, dedi İdiris'e, ilk ziyafet bizden amma, ikincisi senden ha, evlendikten sonra isterim... Ulan insanın evi gibi yok be... Evinin içinde cıvıl cıvıl bir kadın, hiç gidip de yatılır mı bekâr yatağının içinde?... Sen bin lira için bir şey söyleme, ben idare ederim. Amma haftaya mutlaka hallet asker arkadaşı sonra bu iş yatar... Var ya hep seni sevdiğim için ha...

İdiris yine heyecanlanmaya başlamıştı. Biraz sonra Seher'i görecekti. Hem kendi için saçlarını kabartmıştı... Dört yaşındaki çocuk yine karşıdan koştu eniştesinin yanına:

— Eenişteee! dedi...

— Neee? dedi eniştesi de...

Kapıya geldiler. Önden Murtaza girdi içeriye:

— Gir, dedi İdiris'e...

İdiris, ayakabılarının ipini çözdü. Murtaza'nın ardı sıra girdi. Şadiye, oda kapısında karşıladı onları, ikisine de:

— Hoşgeldiniz, dedi...

Geçti içeriye oturdular. Biraz sonra Seher gözüktü kapıda. Gülümseyerek İdiris'in yanına geldi. Elini sıktı, geçti karşısına oturdu. Bir anda unuttu İdiris fırtınayı... Bir baş kalmıştı kıyıda, o da Seher'in başıydı:

— Nasılsın? dedi İdiris'e.

İdiris boynunu büktü. Sonra başını salladı.

— Eee be, dedi Murtaza, bu kadar utangaç olma oğlum, haftaya evleniyorsunuz.

Sonra kalktı, dışarıya çıktı. Seher'le İdiris yalnız kaldılar... Seher:

— Nasıl saçlarım? diye sordu.

İdiris başını salladı...

Seher bugün değişik bir elbise giymiş, nerdeyse yazı getirmişti. Kolsuz, yakası açık, kanarya sarısı kocaman çiçeklerle dolu bir elbiseydi bu... Kulağına da iki tane ucuz küpelerden takmıştı:

— Söyledi mi sana eniştem, dedi, muamele haftaya bitiyormuş...

— Heye, dedi İdiris...

— Nasıl, hafta içinde aradın mı beni?

İdiris sırıttı... Seher güldü... Sonra ikisini de bir gülmedir aldı...

— Hiiş, dedi kadın, şimdi içerde bir şey oluyor sanacaklar...

Murtaza girdi içeriye, sigara paketinin dibine vurup, sigara çıkardı:

— Yak, dedi İdiris'e...

— Ya a, dedi İdiris, içmiyom...

— Yak be asker arkadaşı...

— Ösgürrüm...

— Yak yak...

Gercekten bir kaç kez öksürdü, her öksürdükçe de Seher'in gözlerinin içine baktı. Seher de gülüyordu:

— Verme be eniste, dedi, sonra alıştıracaksın sigaraya...

— Dur hele, dedi Murtaza, ben onu ickiye de alıştıracağım...

İdiris:

— Ben iki kere şarap içtim ki, dedi.

Seher, kızar gibi baktı İdiris'e:

— Hani bana hiç içmem, demiştin...

— Yoo, dedi Murtaza, Seher hanım, simdiden baslama bacanağıma. Haydi bakalım bacanak, çekiyoruz bu akşam, hem de bunun inadına...

Yere bir sofra serdi Sadiye... Seher kalktı, bir sini getirdi, bir de sini altı, sonra, bir bir yemekleri taşıdılar Pirinç pilâvı, etli kuru fasulye, marul salatası ve bir tebağın içinde kırmızı biber... İki de bardak getirdi Seher. Bardakları sininin üzerine koyarken:

— Haydi izin verdim, bu seferlik içsin, dedi.

İdiris sordu:

— O ne ki?

Murtaza:

— Rakı, dedi...

— Ben içemem...

— İçersin... Buna aslan sütü derler...

Birinci kadehte, yine Halo dayının yüzü bir gelip bir gidiyordu İdiris'in önüne, amma ikinci kadehten sonra, tamamen silindi babasının yüzü. Artık onun için bir tek yüz vardı, o da Seher'in yüzüydü...

İdiris, üçüncü kadehi yuvarlarken:

— Nahal evi dutdunuz mu? dedi.

— Sen ne diyorsun? dedi Murtaza, baldızın buradaki eşyalarını taşadık bile oraya...

Sonra bir kahkaha attı:

— Yalnız içinin bülbülleri eksik, dedi... O bülbüller de anlıyorsun ya...

Gülüştüler. Bu arada, bir yaşındaki çocuk, geldi İdiris'in kucağına oturdu.

Murtaza:

— Lan, dedi, bu senin baban...

Çocuk bön bön baktı İdiris'in suratına. Murtaza, öteki çocuğu dürttü:

— Lan senin de, dedi... İkinizin de babası...

— Babam mı? dedi çocuk.

— Baban ya, dedi Şadiye.

Çocuk, şöyle bir süzdü İdiris'i:

— Nerden geldi? dedi.

Murtaza, güldü:

— Nerden gelecek, dedi, Paris'ten. Hadi bakalım, hem siz uyuyun şimdi...

Seher, bir yaşındakini İdiris'in kucağından aldı, ötekinin de elinden tuttu, dışarıya çıkardı... Biraz sonra tekrar içeriye geldiğinde dudaklarını kıpkırmızı boyamıştı. İdiris:

— Lan Mırtaza gardaş, dedi, neydi lan senin o esgerdeki hekâyelerin?

— Hiliş, dedi Murtaza...

— Ne o? diye sordu Şadiye...

— Hiç yaa, dedi Murtaza, bizim gençlik hikâyeleri...

Karısına bir göz attı, dışarıya çıktılar. İdiris'le Seher yine başbaşa kalmışlardı... Rakı, su değil, sanki ateş olmuştu kanında İdiris'in. Daha onlar çıkar çıkmaz atıldı Seher'in üzerine... Seher, ne yapacağını bilmeden düşüverdi maketin üzerine... Bir iki kez boğuk boğuk sesler çıkardı:

— Yapma, gelirler, yapma, dedi...

Ama İdiris dinlemedi onu... Öyle sıkı sarılmıştı ki Seher'in beline, Seher nefes almakta güçlük çekiyordu:

— Yapma yapma, şimdi gelecekler...

İdiris, Seher'in elbisesini yukarıya doğru sıyırdı. Seher, biraz da karşı koymak istemiyordu İdiris'e, nedense toyluğu hoşuna gitmişti... Hattâ yardım ediyordu ona... Ama İdiris daha ileriye gidince, birden sıyrılıverdi kolunun arasından, karşıya geçip kısık kısık gülmeye başladı... Elini öne doğru uzatmış, dur işareti yapıyordu... İdiris tekrar saldırdı Seher bu kez maket tarafına kaçtı... İkisi de soluk soluğa iken içeriye Murtaza girdi... Sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi:

— Hadi yee yaa asker arkadaşı, dedi...

İdiris, maketin ucundan, sanki başının üstüne tonlarca kuvvetinde bir cendere varmış gibi dizleri bükülerek oturdu sofranın başına, o heyecanla, kendinde olmadan kaşık üstüne kaşık salladı pilâva...

Geç vakit Murtaza onu kapıdan uğurlarken, nerdeyse:

— Hadi bırakın bizi, evimize gidek, diyecekti... Heyecanı, ne otobüste, ne o yaya yürüdüğü yollarda dinmedi... Kulübeye geldiğinde gece yarısını geçmişti...

Uyumamıştı Halo dayı. Birden dikiliverdi kalktı:

— Nerdeydin oğul? dedi.

— Heeç buba, Durmuş gelmiş, onun yanında. Hacı emminin orya getdim.

— Yarin zabah iş oğul...

— Gaharım buba...

Halo dayının burnuna bir koku çarpmıştı, rakı kokusu. Çoğu zaman, o inşaatın yakınındaki kahveye gittiğinde duyardı bu kokuyu. Ocakçı, güneş battıktan sonra içmeye başlardı.

— Oğul, dedi İdiris'e, biz burya para gazanmaya geldik oğul, gazandığımızı yimiye deel. Beş guruşun üsdüne bi dügüm vurup yanına beş guruş daha goyak ki, bir an önce varak gidek köve... İmamgızı yolumuzu gözler, kövlü de yolumuzu gözler... Belki de garnı gurtlular her gün bahs guruşurlar bizim içun. Gör bak derler, alıp gelemez derler, oralarda ölüsü galır derler. Gedek oğul, bir an önce gedek buralardan. Yaza işallah gelecek yaza... Bak işde, nerdeyse yaz geldi, ardından gış gelecek, bi daha bahar, ardından yaz, bineciyk mekineye, düzüleciyk köv yoluna... Yok amma, sözümdeyim ha, getmek isdiyorsan, yarin hemen gönderiyim seni, amma paranı ite köpeğe yidirme. Yiyici çok dünyada. Amma elini aç, kimse bi kör metelik vermez...

Sanki duyuyordu İdiris bunları. Yorganın altından:

— Buba, be, dedi, hamama gedek mi gene?

Halo dayı, lâhavle çekti içinden, girdi yorganının içine, gözünü kulübenin üzerindeki eski tahtalara dikti, bir dua gibi mırıldanarak:

— Gedek oğul, gedek, dedi...

İdiris'in, ondan sonraki günler çalışışı, çalışırken şarkılar türküler çağırması sevindirdi birdenbire Halo dayıyı. Öyle ki, babasından daha çok çalışıyordu. Hattâ bu arada, bir «aferin» de o almıştı Recai beyden:

«Maşallah oğlun da senin gibi Halo» demişti.

Sevinmişti Halo dayı. Patronu gittikten sonra oğlunun sırtını okşamış:

«Ha gayrat oğul, biz böyle çalışdıkdan sona top yıkamaz bizi. Nedir ki yaz dediğin, güz dediğin, bakmışın yazın sonu, güzün başlangıcı, güzün sonu, gışın başlangıcı... Baharı sayma, geldi yaz... Bin zalım mekineye, ver elini melmeket... Bir fisdan anana, bi fisdan Mihrican'a, eyi mi? Geceleri sayma ölüsün, gündüzleri sayma yorgunsun, geldi bee... Geldi melmekete getme zamanı... Oğul ben ne diyom biliyon mu, helbet buranın da vardır hayvan bazarı, bi tatil günü gedek o bazara diyom, sorak öğrenek diyom... Gaçadır iki öküz, burda gaçaysa, üç aşşa beş yokarı bizim bazarda da öyledir. Ondan sona oturak paramızı sayak, tekmillendiği gün de, guş gibi durmıyak, uçak... Biliyon mu, anan yolumuzu gözler haa şincik?»

Pofladı Halo dayı...

İnşaatın zemin betonu dökülmüştü. Ustalar demir telleri büküyorlar, birbirlerine bağlıyorlar, kafesler yapıyorlar, getirip yerine oturtuyorlardı. İşçi olarak, Halo dayı, İdiris, bir de Çankırı'lı bir işçi çalışıyordu. Diğer işçilerin hepsine yol vermişti patron. İkinci katın betonu döküleceği zaman yeni işçiler bulmak mümkündü. Halo dayı oğluna:

— Yaa, dedi, bizi sevmeseydi ağamız heç dutar mıydı? Böğüne böğün, şunca demir, şunca çimanto bubana teslim. Annadırık oğul köve gedince, bu çavışlığı da annadırık...

Cumartesi akşamı, Tufan paraları dağıttıktan sonra, baba oğul kulübelerine geçtiler. Halo dayı yine paraları çıkınların içine yerleştirdi, kuşağına sardı... İdiris:

— Buba, dedi, hamama gediyor muyuk?

— Gedek oğul...

— Yengi urbalarımı da geyem mi?

— Sen bilin oğul...

İdiris, sanki hamama değil de, çarşı gezmesine çıkıyormuş gibi yeni elbiselerini giydi. Recai beyin vermiş olduğu, yarısı lekeli gömleği de geçirdi sırtına:

— Buba, dedi nahal?

— Maşallah maşallah, dedi babası... Delânnı oğlum benim... Biliyon mu bi girecen köve böyle, yavuklun bi göysünü gabartdıracak, diyecek ki, işde benim İdiris, görüyonuz mu gızlar, ağalar gibi geymiş guşanmış... Sona, kövün delânnıları urubanın orasından burasından dutacaklar, lan diyecekler, lan bu ne? Ah oğul ah, vermiyecekdin o yüzelli lirayı... Hoş eyilik, darda galmış insana eyilik eyi ya, vermez bu seherin insanı, geri vermez... Neyise... Bişi yiyek mi?

— Benim canım isdemiyo buba.

— Eyi ölese, hamamdan gelince yirik...

Kulübenin kapısını çekip kilitledi Halo dayı. Kahvenin önünden geçerlerken, garson gördü İdiris'i:

(Devamı var)

ARARAT YAYINEVİ

Değerli mizahçı Vedat Saygel'in
ikinci kitabını kıvançla sunar:

AKILLI KÖYÜN DELİSİ

İsteme adresi: İNAN DAĞITIM — Mollafenari
Sk. No: 33 P.K. 819 Cağaloğlu/İSTANBUL

* Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası *

SAHİBİ : Ergin Ortaç, Yazı işlerini fiilen idare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selâmi M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası. ABONE BEDELİ : Yıllığı 75, altı aylığı 37.50 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 150, altı aylığı 75 lira. İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul.

Telefon : 22 18 11 Fiyatı : 150 kuruştur.

AKBABA TOTO oynayın 5000 liraya kadar kazanın

Sevgili okurlar,

«AKBABA TOTO» yarışmasının konusu şudur: Her sayımızda 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen 6 karikatür ve ayrıca harflerle gösterilen diğer 6 harikatür yayımlanacaktır. 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen her bir karikatürün, harflerle gösterilen bir karikatürle ilgisi olacaktır.

1'den 6'ya kadar olan 6 sayı AKBABA TOTO kuponundaki içi boş karelerde de bulunacak; ancak bu karelerin içine uygun harfleri karikatürlere bakarak siz bulup dolduracaksınız. Böylece karelerin içine sırayla doldurduğunuz harfler kelimenin çözümünü verecektir.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra AKBABA TOTO kuponunu keserek bir zarfa koyacak,

Akbaba Dergisi Yarışma Servisi
Divanyolu — İSTANBUL

adresine yollayacaksınız.

Yarışmamız onüç sayı sürecek ve her hafta değişik konuda karikatürlerle bir de AKBABA TOTO kuponu yayımlanacaktır.

Okurlarımız bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Yarışma sonunda AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduran okurlarımız arasında noter huzurunda kur'a çekilecek, onüç kuponu da doğru dolduran,

5000 Lira

kazanacaktır.

Ayrıca 12, 11, 10, 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1 AKBABA TOTO kuponlarını doğru dolduranlar da 300, 275, 250, 225, 200, 175, 150, 125, 100, 75, 50, 25 liralar kazanacaklardır.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz.

Her nevi kalem için en iyi mürekkep

Parker Quink

PARKER SUPER Quink

(İlâncılık: 650 — 16)

Hassas termometre

Evin hanımı, yeni hizmetçiye çocuğu yıkarken nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatıyordu. Daha:

— Isınan suya termometreyi sokar... derken:

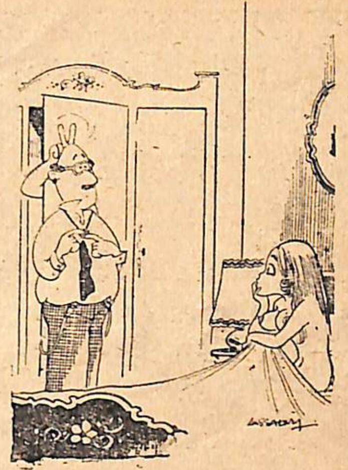
— O bakımdan hiç merak etmeyiniz efendim, diyerek hanımın sözünü kesti hizmetçi. Çocuk yıkamada hiç termometre kullanmam ben.

— Yaa?... dedi hanım. Isıyı nasıl ölçüyorsunuz?

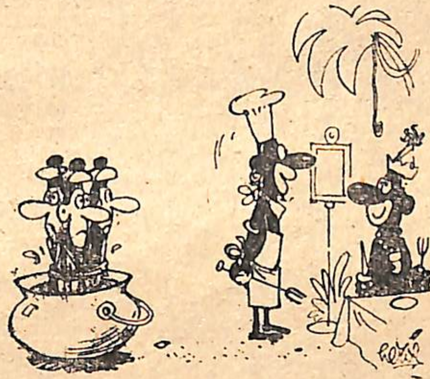
— Bebeği doğrudan doğruya banyoya sokarım, sonra yüzüne bakarım.

— O neye iyi?...

— Bebek kıpkırmızı kesilirse su çok sıcak demektir, morarırsa suyu biraz daha ısıtmak gerekir.

Yazısız

— Deniz mahsulüyle mi yemeğe başlamak istersiniz?..

Neden söylemiş

İş yerinden karısına telefon eden Anatole:

— Akşam yemeğini patron bizde yiyecek, dedi. Göreyim seni, beni mahçup etme.

Akşam eve döndü ki, zevkle hazırlanmış masada bir kuş sütü eksik!

— Hani patronun? diye sordu karısı.

— Gelmedi.

— Gelmedi mi?... Peki bunca yemeği ne yapacağız?

— İlâhi... diyerek karısını kucakladı Anatole. Karşılıklı otururuz, bir kendimizin hesabına, bir patronun hesabına durmadan kadeh tokuştururuz! Böyle bir ziyafeti çoktandır canım öylesine istiyordu ki...

Zararlı kitap

Aradığı şeyi bulmak için evin altını üstüne getiren kadına kocası sordu:

— Ne arıyorsun?

— Geçenlerde aldığım «Yüz yıl yaşamak için ne yapmalı» isimli kitabı nereye koyduğumu bulamıyorum.

— Arama, dedi adam. Yaktım onu!

— Yaktın mı?... Neden?...

— Son günlerde annen okumaya başlamıştı da...

Yazısız

Röportaj

Yaş konusunda bir araştırma yapan gazeteci, genç bir kadına sordu:

— Sizce kadın hayatının en güzel ve en uzun yılları hangileridir?

Genç kadın hemen cevapladı soruyu:

— Yirmisekiz ile otuz arasına yığılan yıllar!...

O dediğin ne ki?

Paris'ten dönen Amerikalı çifte bir dostları sordu:

— Versailles'i gördünüz mü?

— Hatırlamıyorum, dedi adam.

Kocasını bir dirsek vuruşuyla uyaran kadın:

— Canım nasıl hatırlamazsın? dedi. Hani uçağa binerken arkamızdan seslenip, bize el sallадıydı ya?...

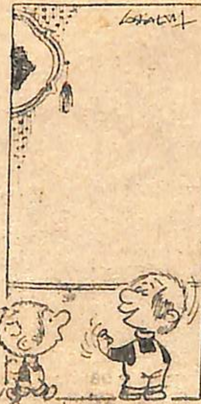
Güney kutbunda

Ana fok, küçük oğluna gelecekte nelerle karşılaşabileceğini anlatıyordu:

— Hayata atıldığında, seni bekleyen iki yoldan birini seçmen gerekecek, dedi.

— Neymiş onlar?

— Ya cambazlık öğrenip sirklerde hokkabazlık yapacaksın, ya da kürk olacaksın!

— Artık büyüdün..

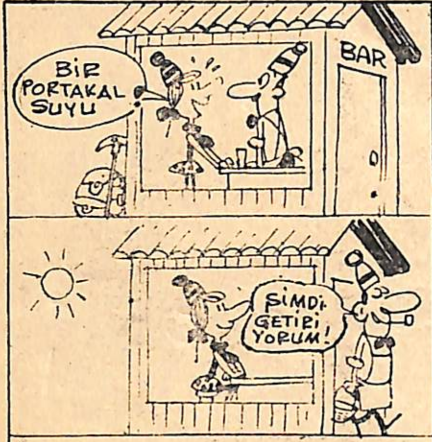

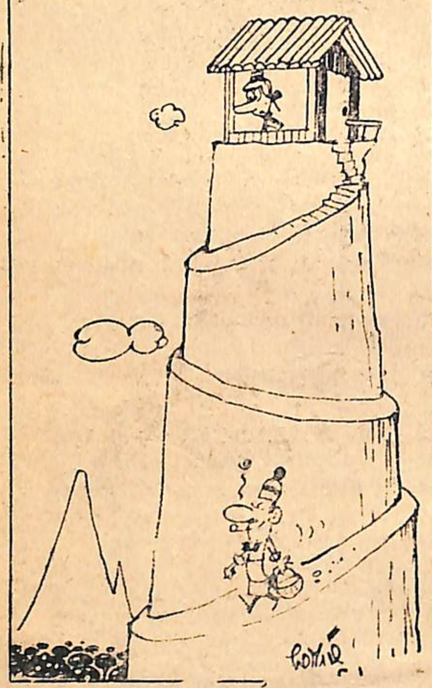
gel de gör...

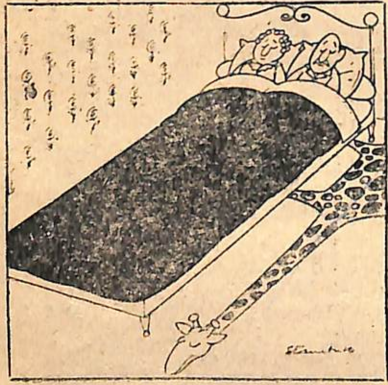
Sana, bir kadının yalnız yemek pişirmeye yaramadığını göstereceğim!..

Dünya Karikatürleri

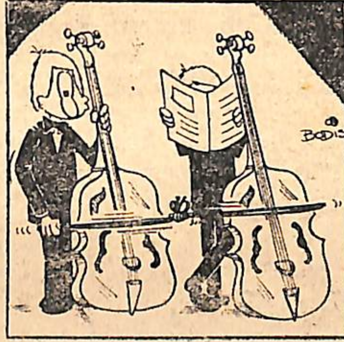

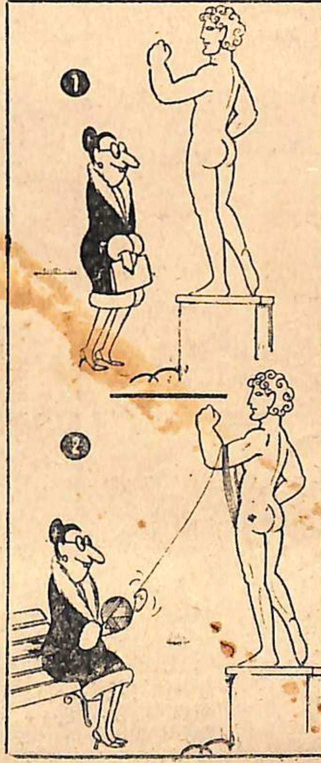
YAZISIZ

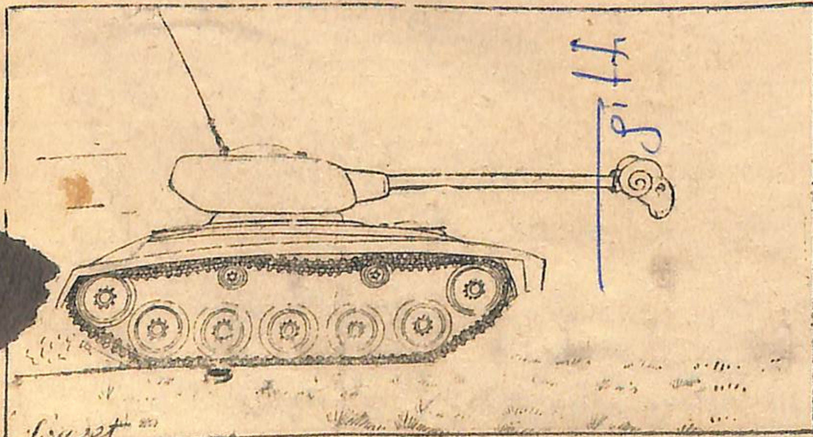
YAZISIZ

YAZISIZ

YAZISIZ

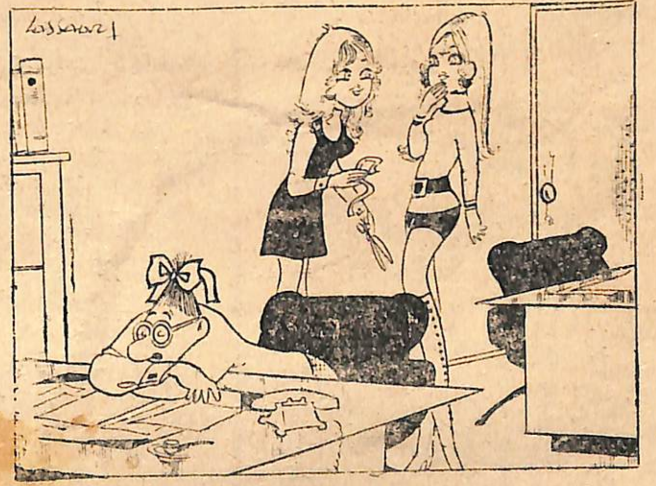
YAZISIZ

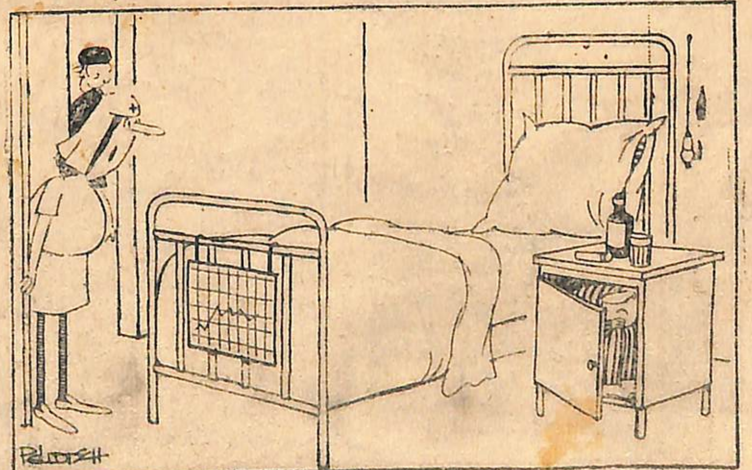
—KOCANIZ MI? "İÇ ÇAMAŞIRLARI" KISMINDA HAYALLERE DALMAKLA MEŞGUL!..

—BAK BAK, DONLAR ÇÖZÜLÜYOR!..

—TAMAM, ŞİMDİ ONU UYANDIRIP KENDİSİNİ MÜDÜR BEYİN ÇAĞIRDIĞINI SÖYLEYELİM!..

—ÇIKABİLİRSİNİZ... GELEN KARINIZ DEĞİLMİŞ!

1973 yılında 50000 KİŞİYE 25 MİLYON

İŞ BANKASINDA

TÜRKİYE İŞ BANKASI paranızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans: 319 — 17)

AKBABA-TOTO 2

İSİM : Feyzan Eryurt

ADRES : garipaşamah. 55/10k 2002/5 Adana

1	2	3	4	5	6
İ	S	A	B	E	T

AKBABA TOTO OYNAYIN, 5000 LİRAYA KADAR KAZANIN

Sevgili okuyucular,

Geçen hafta başladığımız AKBABA TOTO yarışmasının ikincisini bu sayımızda sunuyoruz. «AKBABA TOTO» yarışmasına katılmakla gülecek, eğlenecek ve 5000 (Beşbin) liraya kadar kazanma şansına sahip olacaksınız.

Aşağıda 1'den 6'ya kadar numaralanmış 6 karikatür görüyorsunuz. (1'den 6'ya kadar olan bu sayılar AKBABA TOTO kuponundaki karelerin içinde de aynen bulunmaktadır.) Bu 6 karikatürle ilgili diğer 6 karikatür de çeşitli harflerle gösterilmiştir.

Buna göre hangi numaralı karikatürün, hangi harfli karikatürle ilgisi olduğunu bulup AKBABA TOTO kuponundaki 1'den 6'ya kadar sayılarla gösterilen karelerin içine uygun harfleri yazınız. Böylece kelimeyi çözmüş olacaksınız.

İsminizi ve adresinizi de yazdıktan sonra kuponu kesiniz ve bir zarfa koyup AKBABA adresine yollayınız.

Okuyucularımız her hafta bir AKBABA TOTO kuponu doldurup yarışmaya katılabilecekleri gibi daha fazla kuponla da katılabilirler. Fazla AKBABA TOTO kuponu oynayanlar fazla kur'a hakkı elde edeceklerdir.

Hepinize iyi şanslar, başarılar dileriz sevgili okuyucular.

